

179.9
๑๗๔๕ ๗
จ.๓

การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักปรัชญาและ
การควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะที่มีต่อวินัยในห้องเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางปะหัน
อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ปริญญาโท

ของ

อินทิรา มั่นธรรม

23 ต.ค. 2539

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา

ตุลาคม 2537

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

196985

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
จิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ กมลรัตน์ กรีทอง)
..... กรรมการ
(อาจารย์ทัศนากองกักดี)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ กมลรัตน์ กรีทอง)
..... กรรมการ
(อาจารย์ทัศนากองกักดี)
..... กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม
(รองศาสตราจารย์ ดร. อารี พันธุ์มณี)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร. ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่.....เดือน..... พ.ศ. 2537

ประกาศศุภณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของรองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ทัศน ท่องภักดี กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ที่กรุณาให้คำปรึกษาพร้อมทั้งแนวความคิดและข้อเสนอแนะตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างมากจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธะมณี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภณ ที่กรุณาให้คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการท้าวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการและคณาจารย์โรงเรียนบางปะหันที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือในการดำเนินการทดลองเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณอาจารย์รัตนา สุขัมรส และอาจารย์สุธี รักประพจน์ ที่ให้ความช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในการท้าวิจัยครั้งนี้

ขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางปะหัน อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2537 ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณรุ่นพี่และเพื่อน ๆ วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษาทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจในการท้าวิจัยจนสำเร็จ

ผลความดีจากการท้าวิจัยครั้งนี้ ขอมอบแด่ผู้มีพระคุณ ที่ น้อง สามี และบุตร ที่เป็นผู้ให้การสนับสนุนให้ความรัก ความห่วงใย และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา

อิทธิรา มั่นธรรม

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
คำนำ.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	3
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย.....	8
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง.....	9
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักฟรีแมค.....	16
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการชี้แนะ.....	20
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในห้องเรียน.....	24
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	31
ประชากร.....	31
กลุ่มตัวอย่าง.....	31
เครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า.....	32
วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ.....	32
ขั้นตอนในการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม.....	36
แบบแผนการวิจัย.....	38

การดำเนินการทดลอง.....	39
วิธีจัดกระทำกับข้อมูล.....	42
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและศึกษาค้นคว้า.....	44
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	50
บทย่อ.....	50
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	50
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	50
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	50
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	51
การดำเนินการทดลอง.....	51
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
) สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	53
อภิปรายผล.....	54
ข้อเสนอแนะ.....	57
บรรณานุกรม.....	59
ภาคผนวก.....	67
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	119

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคก่อนและหลังการทดลอง.....	45
2	เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้การควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะก่อนและหลังการทดลอง.....	46
3	เปรียบเทียบผลต่างของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2.....	47
4	แสดงความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค ตลอด 3 ระยะ.....	85
5	แสดงความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะตลอด 3 ระยะ.....	86
6	แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค.....	87
7	แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ.....	88
8	แสดงวิธีการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง.....	89

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	ภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง.....	39
2	ภาพแสดงการเปลี่ยนแปลงของวินัยในห้องเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และ กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....	48
3	ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคตลอด 3 ระยะ.....	69
4	ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคตลอด 3 ระยะ.....	70
5	ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคตลอด 3 ระยะ.....	71
6	ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคตลอด 3 ระยะ.....	72
7	ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคตลอด 3 ระยะ.....	73
8	ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคตลอด 3 ระยะ.....	74
9	ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคตลอด 3 ระยะ.....	75
10	ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคตลอด 3 ระยะ.....	76

11	ความดีของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มทดลองที่ 2	
	ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ.....	77
12	ความดีของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มทดลองที่ 2	
	ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ.....	78
13	ความดีของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มทดลองที่ 2	
	ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ.....	79
14	ความดีของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มทดลองที่ 2	
	ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ.....	80
15	ความดีของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มทดลองที่ 2	
	ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ.....	81
16	ความดีของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มทดลองที่ 2	
	ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ.....	82
17	ความดีของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มทดลองที่ 2	
	ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ.....	83
18	ความดีของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มทดลองที่ 2	
	ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ.....	84

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศที่พัฒนาไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองในทุก ๆ ด้าน จะต้องประกอบไปด้วยปัจจัยหลาย ๆ อย่าง และปัจจัยที่สำคัญที่สุด คือ ทรัพยากรบุคคล ซึ่งนอกจากจะมีคุณสมบัติทางด้านสติปัญญา ความรู้ ความสามารถ และความเสียสละแล้ว คุณสมบัติที่สำคัญประการหนึ่งที่ก่อให้เกิดพลังอันยิ่งใหญ่ในการพัฒนาประเทศ คือ ความมีวินัยของคนในชาติ ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ที่คนในสังคมได้ตกลงร่วมกัน เพื่อให้ทุกคนอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข วินัยสามารถถ่ายทอดได้โดยผ่านระบบโครงสร้างของสังคมอย่างหนึ่ง คือระบบการฝึกอบรมบุคคล หรือระบบการศึกษานั้นเอง (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์ปัจฉิม, 2520 : 2) ดังนั้นจึงควรส่งเสริมให้มีการวางรากฐานในเรื่องความมีวินัยในโรงเรียน เพื่อที่จะให้เด็กเรียนรู้แนวทางในการปฏิบัติตนเป็นคนมีวินัย สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535 (2535 : 2) ข้อที่ 2 ซึ่งกล่าวว่า "ให้บุคคลที่ได้รับการศึกษาทั้งรู้จักฝึกฝนจิตใจของตนให้มีความเจริญงอกงามทางคุณธรรม ได้แก่มีความละเอียดอ่อนต่อการกระทำผิด รู้จักควบคุมตนเองให้ประพฤติตามกรอบ ความถูกต้องที่งดงาม มีศาสนาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวทางจิตใจ รู้จักพอ มีสมาธิ และมีความอดทนหนักแน่นอันเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติหน้าที่การงาน และการดำรงชีพ"

โรงเรียนเป็นสถาบันที่สำคัญในการสร้างเสริมบุคลิกภาพของนักเรียนให้เป็นไปตามที่สังคมต้องการ ดังที่ภิญโญ สาร (2523:198-199) กล่าวว่า การอยู่ร่วมกันในสังคมจะสงบสุขได้ หากดูแลนักเรียนให้รักษาระเบียบวินัยทั้งของตนเองและของโรงเรียนอย่างเคร่งครัด และสอดคล้องกับ เมธี บิลันธนานท์ (2524:27) ที่กล่าวว่า วินัยจะช่วยปลูกฝังให้นักเรียนรู้จักควบคุมตนเองก่อให้เกิดผลดีทั้งแก่ตัวนักเรียนและสังคมที่เกี่ยวข้อง วินัยในโรงเรียนจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยพัฒนาคุณภาพของนักเรียนให้เป็นไปตามเป้าหมาย

ปัจจุบันครูและผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่ประสบปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียน

ที่ไม่มีระเบียบวินัยในชั้นเรียน ได้แก่ มาโรงเรียนสาย ขาดโรงเรียนบ่อย ขูยกันหรือเล่นกัน
 ลุกจากที่นั่ง เอาจานอื่นขึ้นมาทาและ ไม่ทำงานที่ได้รับมอบหมายหรือละเลย ไม่เอาใจใส่
 การเรียน ซึ่งพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเหล่านี้รบกวนกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้ไม่สามารถ
 ดำเนินไปในทิศทางที่พึงประสงค์ พฤติกรรมที่เป็นปัญหาในชั้นเรียนที่เกิดขึ้นมาเป็นเวลาช้านาน
 แล้ว (ดวงแข ณ สงขลา, 2535 : 2) นอกจากนี้ เขาวภา กันทรวิชัยกุล (2530 : 1)
 ศึกษาพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่านักเรียนมักพูดคุยกับเพื่อน
 ในเรื่องต่าง ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน

ผู้วิจัยได้สำรวจเบื้องต้นเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่อยู่ในระเบียบวินัยในห้องเรียนของ
 นักเรียนระดับชั้นต่าง ๆ ของโรงเรียนบางปะหัน อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
 โดยการสัมภาษณ์ครูที่สอนวิชาสังคมศึกษา วิชาภาษาไทย และวิชาภาษาอังกฤษ ในแต่ละระดับ
 ชั้นพบว่าพฤติกรรมไม่อยู่ในระเบียบวินัยในห้องเรียนดังนี้คือ มัธยมศึกษาปีที่ 1 ร้อยละ 65.83
 มัธยมศึกษาปีที่ 2 ร้อยละ 70.71 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 69.04 และพบว่าระดับชั้น
 มัธยมศึกษาปีที่ 2 ไม่มีวินัยในชั้นเรียนมากที่สุดในวิชาสังคมศึกษา โดยมีพฤติกรรมดังนี้ เข้าเรียน
ไม่ทันเวลา เข้าเรียนไม่สม่ำเสมอ ขูยกันหรือเล่นกัน ลุกจากที่นั่งเดินไปเดินมา นํ้างานอื่น
ขึ้นมาทา ไม่ทำงานตามที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ไปสังเกตพฤติกรรมของ
 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 9 ห้องเรียน พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมดังกล่าวข้างต้น
 สอดคล้องกับที่ได้สัมภาษณ์ครูวิชาต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงประสงค์จะศึกษาแนวทางในการ
 พัฒนาวินัยในห้องเรียนของนักเรียน เพราะการปรับพฤติกรรมเป็นการใช้เทคนิคหรือวิธีการใด
 วิธีการหนึ่ง หรือหลายวิธีผสมผสานกัน เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็น
 พฤติกรรมที่พึงประสงค์ (ส่องพรรณ เกิดพิทักษ์, 2530 : 14) การปรับพฤติกรรมมีหลายวิธี
เช่น การควบคุมตนเอง การใช้หลักฟรีแมค การชี้แนะ และการเสริมแรงทางสังคม เป็นต้น
ซึ่งแต่ละวิธีการสามารถปรับพฤติกรรมได้ และจากการที่วารุณีย์ จันทรแสงสุก (2525:26-27)
 ได้ศึกษาผลของการสังเกตตนเองและการเสริมแรงตนเองตามกฎฟรีแมคต่อพฤติกรรมไม่สนใจ
 เรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
 จำนวน 3 คน ผลการศึกษาพบว่า การสังเกตตนเองและการเสริมแรงตนเองตามกฎฟรีแมค

ทำให้ความดีของพฤติกรรมสนใจเรียนเพิ่มขึ้นมากกว่าการสังเกตตนเองหรือการเสริมแรงตนเองตามกฎฟรีแมคเพียงอย่างเดียว และจากการวิจัยของ ศศวรรณ เทศศรีเมือง (2535 : 49-52) ที่ศึกษาผลของการควบคุมตนเองและการชี้แนะที่มีต่อความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่าการควบคุมตนเองและการชี้แนะทำให้ความขยันหมั่นเพียรในการเรียนสูงขึ้น จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวิธีการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค และการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะว่าวิธีใดสามารถจะพัฒนาความมีวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ดีกว่ากัน

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค
2. เพื่อเปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ
3. เพื่อเปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนที่ควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคกับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้นหลังการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค
2. นักเรียนมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้นหลังการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ
3. นักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค และนักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ มีวินัยในห้องเรียนแตกต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้จะเป็นแนวทางให้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความชำนาญในการใช้วิธีการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค และการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ นำวิธีการดังกล่าวไปใช้พัฒนาวิสัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนางปะหัน อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2537 ที่มีวินัยในห้องเรียนต่ำกว่าเบอร์ดอร์เซ็นไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 95 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนางปะหัน อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2537 ที่มีวินัยในห้องเรียนต่ำกว่าเบอร์ดอร์เซ็นไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน
3. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีปรับพฤติกรรมซึ่งแบ่งออกเป็น 2 วิธี คือ
 - 3.1.1 การควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค
 - 3.1.2 การควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ
 - 3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ วินัยในห้องเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วินัยในห้องเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่อยู่ในฐานะ เบี่ยงเบนและ ข้อบังคับของห้องเรียน เพื่อให้เกิดความเรียบร้อยในห้องเรียนและไม่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน การสอนในวิชาสังคมศึกษา วินัยในห้องเรียน จำนวนเป็น 2 ช่วงได้แก่ ช่วงเวลาที่ครูสอนและ ช่วงเวลาที่ครูมอบหมายงานให้ทำ ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 วินัยในห้องเรียนขณะที่ครูสอน ได้แก่

- 1.1.1 เข้าเรียนทันเวลา
- 1.1.2 เข้าเรียนสม่ำเสมอ
- 1.1.3 ไม่คุยกันหรือเล่นกัน
- 1.1.4 ไม่ลุกจากที่นั่งเดินไปเดินมา
- 1.1.5 ไม่นำงานอื่นขึ้นมาทำ

1.2 วินัยในห้องเรียนขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ

- 1.2.1 ไม่คุยกันหรือเล่นกัน
- 1.2.2 ไม่ลุกจากที่นั่งเดินไปเดินมา
- 1.2.3 ไม่นำงานอื่นขึ้นมาทำ
- 1.2.4 ทำงานที่ได้รับมอบหมายจนสำเร็จ

2. การควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค หมายถึง วิธีการับพฤติกรรม ด้วยตนเองของนักเรียนอย่างเป็นระบบระเบียบ และเมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนตามเกณฑ์ที่กำหนด นักเรียนจะได้ทำกิจกรรมที่นักเรียนชอบในตอนท้ายชั่วโมง ของ การทดลองในแต่ละวัน การควบคุมตนเองควบคู่การใช้หลักฟรีแมค ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย คือ การมีวินัยในห้องเรียน ของนักเรียนในขณะที่ครูสอนและขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ

ขั้นที่ 2 นักเรียนตอบแบบสำรวจกิจกรรมที่ชอบ

ขั้นที่ 3 นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเอง ขณะที่เรียนวิชาสังคมศึกษา

ขั้นที่ 4 นักเรียนประเมินพฤติกรรมของตนเอง โดยรวบรวมคะแนนที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรมของตนเอง

ขั้นที่ 5 นักเรียนที่สังเกตและบันทึกพฤติกรรมของตนเองได้สอดคล้องกับผู้วิจัย โดยสัมพันธ์กับความสอดคล้องของการสังเกต มีค่าตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป จะได้รับการเสริมแรงตามเงื่อนไขที่กำหนดกล่าวคือ นักเรียนแต่ละคนจะได้รับตัวเสริมแรงจากครูเป็นกิจกรรมที่ชอบตามที่เลือกไว้ โดยมีเกณฑ์ดังนี้คือ ในขณะที่ครูสอนและขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำถ้านักเรียนมีพฤติกรรมผิด พฤติกรรมหนึ่ง เพิ่มขึ้นจากเดิม 1 พฤติกรรม จะได้รับการเสริมแรงด้วยตัวเสริมแรง คือ กิจกรรมที่ชอบอันดับ 4 และในครั้งต่อไป เพิ่มเกณฑ์สูงขึ้น ดังนี้ ถ้าพฤติกรรมเพิ่มขึ้น 2 พฤติกรรม 3 พฤติกรรม และ 4 พฤติกรรม ขึ้นไป นักเรียนจะได้รับตัวเสริมแรงคือ กิจกรรมที่ชอบ อันดับ 3 อันดับ 2 และอันดับ 1 ตามลำดับ โดยนักเรียนสามารถรับตัวเสริมแรงได้ตามข้อตกลงในช่วงท้ายของการทดลองในแต่ละวัน ถ้านักเรียนคนใดไม่แสดงพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้นจากเดิม นักเรียนคนนั้นจะ ไม่ได้รับการเสริมแรง

การควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1

3. การควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ หมายถึง วิธีการปรับพฤติกรรมด้วยตนเองของนักเรียนอย่างเป็นระบบระเบียบ โดยครูชี้แนะแก่นักเรียนในลักษณะคำพูด และท่าทางหรืออย่างใดอย่างหนึ่งในขณะที่ครูสอน และในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำในวิชาสังคมศึกษาและภายหลังที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้น นักเรียนจึงจะได้รับการเสริมแรงการชี้แนะจำแนกได้ ดังนี้

3.1 ครูชี้แนะโดยใช้คำพูด (Verbal Prompting) ได้แก่

3.1.1 "นักเรียนควรเข้าห้องเรียนให้ทันเวลา"

3.1.2 "นักเรียนควรเข้าเรียนสม่ำเสมอ"

3.1.3 "นักเรียนไม่ควรคุยหรือเล่นกัน"

3.1.4 "นักเรียนไม่ควรลุกจากที่นั่ง เดินไปเดินมา"

3.1.5 "นักเรียนไม่ควรนั่งงานอื่นขึ้นมาทำ"

3.1.6 "นักเรียนควรทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ"

3.2 ครูชี้แนะโดยใช้ภาษาท่าทาง (Non - Verbal Prompting) ได้แก่ พยักหน้า บีม เมื่อแสดงพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งแสดงถึงการมีวินัยในห้องเรียน การชี้แนะประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 ครูและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย คือ การแสดงพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำในวิชาสังคมศึกษา โดยมีพฤติกรรมต่อไปนี้ เพิ่มขึ้นหรือเกิดขึ้น ดังกล่าวไว้ในข้อ 1

ขั้นที่ 2 นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรงเป็นรายบุคคล เพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรง เมื่อนักเรียนมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการชี้แนะ

ขั้นที่ 3 นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของตนเอง ขณะที่เรียนวิชาสังคมศึกษา

ขั้นที่ 4 นักเรียนประเมินพฤติกรรมของตนเอง โดยรวบรวมคะแนนที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรมของตนเอง

ขั้นที่ 5 นักเรียนที่สังเกตและบันทึกพฤติกรรมของตนเองได้สอดคล้องกับผู้จัด โดยสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง มีค่าตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป จะได้รับการเสริมแรงตามเงื่อนไขที่กำหนด กล่าวคือ นักเรียนแต่ละคนจะได้รับตัวเสริมแรงจากครู ตามที่ได้เลือกไว้โดยมีเกณฑ์ดังนี้คือ ในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ ถ้านักเรียนมีพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง เพิ่มขึ้นจากเดิม 1 พฤติกรรม จะได้รับการเสริมแรงด้วยตัวเสริมแรงอันดับ 4 และในครั้งต่อไป เพิ่มเกณฑ์สูงขึ้น ดังนี้ ถ้าพฤติกรรมเพิ่มขึ้น 2 พฤติกรรม 3 พฤติกรรม และ 4 พฤติกรรมขึ้นไป นักเรียนจะได้รับตัวเสริมแรงอันดับ 3 อันดับ 2 และอันดับ 1 ตามลำดับ โดยนักเรียนสามารถรับตัวเสริมแรงได้ตามข้อตกลงในช่วงท้ายของการทดลองในแต่ละวัน ถ้านักเรียนคนใดไม่แสดงพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้นจากเดิม นักเรียนคนนั้นจะไม่ได้รับการเสริมแรง

การควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษารั้วนี้ ผู้วิจัยแบ่งออกเป็นด้านต่าง ๆ

ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรม
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง
 - 1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักฟรีแมค
 - 1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักฟรีแมค
 - 1.5 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการชี้แนะ
 - 1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการชี้แนะ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในห้องเรียน
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวินัยในห้องเรียน
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในห้องเรียน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรม

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรม

ความหมายของการปรับพฤติกรรม

พฤติกรรม (Behavior) หมายถึง การกระทำที่บุคคลแสดงออก ตอบสนองหรือโต้ตอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสภาพการณ์ใดสภาพการณ์หนึ่งที่สามารถสังเกตเห็นได้ ได้ยิน จับได้ อีกทั้งวัดได้ตรงกันด้วยเครื่องมือที่เบ็ดเสร็จวิสัย (ปรนัย) ไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกหรือตอบสนองนั้น จะเกิดขึ้นภายในหรือภายนอกร่างกายก็ตาม เช่น การร้องไห้ การคิด การอ่านหนังสือ

การเต้นของหัวใจ การกระตุกของกล้ามเนื้อ เป็นต้น (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2524: 3)

การปรับพฤติกรรม (Behavior Modification) เป็นการใช้เทคนิคหรือวิธีการปรับพฤติกรรมวิธีใดวิธีการหนึ่งหรือหลายวิธีผสมผสานกัน เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ตลอดทั้งสร้างสรรค์และเสริมสร้างให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ (ผ่องพรรณ เกติพิทักษ์. 2530 : 14)

จากความหมายของการปรับพฤติกรรมที่กล่าวมาแล้วพอสรุปได้ว่า การปรับพฤติกรรม คือ การทำให้บุคคลปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์และเสริมสร้างให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นด้วยการใช้เทคนิคหรือวิธีการปรับพฤติกรรมวิธีการใดวิธีการหนึ่ง สามารถปรับพฤติกรรมนั้นได้หลายวิธี แต่วิธีที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาในครั้งนี้คือ การควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้เล็ทส์แฟมและการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง ✓

การควบคุมตนเอง คือ กระบวนการที่บุคคลใช้วิธีการหนึ่งวิธีการใดหรือหลายวิธีรวมกันเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลจากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์โดยที่บุคคลนั้นเป็นผู้กำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย กระบวนการที่จะนำไปสู่เป้าหมาย และควบคุมตัวแปรทั้งภายในและภายนอกของบุคคล อันจะมีผลต่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้นด้วยตนเอง (ปภาวดี แจ่มศิริ. 2527 : 4 ; อ้างอิงมาจาก Cormier and Cormier.1979:476) ในแง่ของการควบคุมตนเองที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมนี้ บริกแฮม (กัมจะนา พุ่มมาลา. 2534:11 ; อ้างอิงมาจาก Brigham.1978:267) กล่าวว่า

1. การควบคุมตนเองเป็นความสามารถของบุคคลที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนเองโดย การเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมของตน
2. บุคคลยิ่งเรียนรู้ที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนเองมากเท่าไร เขาก็ยังมีอิทธิพลต่อชีวิตของตนเองมากขึ้นเท่านั้น

ลักษณะที่สำคัญของการควบคุมตนเอง คือ บุคคลเป็นผู้ดำเนินการในการเปลี่ยนแปลง

พฤติกรรมด้วยตนเอง (Thoresen and Mahoney, 1974 : 11) การควบคุมตนเอง เป็นการเพิ่มความสามารถของบุคคลในการควบคุมสิ่งแวดล้อม โดยที่บุคคลมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของตนเองทั้งนี้เพราะบทบาทความรับผิดชอบส่วนใหญ่ในการดำเนินการปฏิบัติ รวมทั้งการวางแผนงานและการเสริมแรงตนเองนั้นอยู่ที่เจ้าของพฤติกรรม จึงเป็นการลดอิทธิพลของบุคคลอื่นลง (Cormier and Cormier, 1979 : 477) อย่างไรก็ตาม ถ้าบุคคลที่พยายามปรับพฤติกรรมของตนเองโดยใช้การควบคุมตนเองประสบปัญหาในการควบคุมตนเอง เขาก็สามารถที่จะขอคำแนะนำหรือปรึกษากับบุคคลอื่น ๆ หรือผู้เชี่ยวชาญได้ เพราะฉะนั้นการควบคุมตนเองจึงมีได้หมายความว่า บุคคลอื่นจะเกี่ยวข้องไม่ได้ (Watson and Tharp, 1972 : 73) ถึงแม้ว่าบุคคลจะสามารถควบคุมสิ่งแวดล้อมได้ ก็มิใช่ตัดขาดจากอิทธิพลภายนอกโดยสิ้นเชิง

สำหรับเทคนิคที่ใช้ในการควบคุมตนเอง ส่วนใหญ่แล้วนักปรับพฤติกรรมจะใช้วิธีการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมตนเอง การประเมินตนเอง การให้การเสริมแรงตนเอง การตั้งเกณฑ์มาตรฐานของตนเอง (Cormier and Cormier, 1979 : 478) นอกจากนี้ยังมีการใช้เทคนิคอื่น ๆ ประกอบ เช่น การสอนตนเอง (Wilson and O'leary, 1980 : 218) การลงโทษตัวเองและการหาสัญญากับตนเอง (Cormier and Cormier, 1979 : 476) อย่างไรก็ตามในการควบคุมตนเองมักใช้วิธีการเหล่านี้ควบคู่กันไป และพบว่าการใช้วิธีการเหล่านี้ผสมผสานกันจะมีประสิทธิภาพมากกว่าใช้เทคนิคเพียงอย่างเดียว เพอร์และริชาร์ด (สูล ขัดเชื้อ, 2535 : 11 ; อ้างอิงมาจาก Perri and Richard, 1977 : 177 - 183) ศึกษาพบว่าบุคคลที่ประสบความสำเร็จในการควบคุมตนเองจะใช้เทคนิคหลายเทคนิคผสมผสานกันมากกว่าบุคคลที่ประสบความล้มเหลวในการควบคุมตนเอง นอกจากนี้การใช้เทคนิคในการควบคุมตนเองยังขึ้นอยู่กับบุคคลสภาพการณ์และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องอีกด้วย

การควบคุมตนเอง มีวิธีการดังรายละเอียดดังต่อไปนี้ (สูล ขัดเชื้อ, 2535 : 11-12 ; อ้างอิงมาจาก Thoresen and Mahoney, 1974 : 45)

ขั้นที่ 1 การตั้งเป้าหมาย (Goal Setting) คือ การกำหนดเกณฑ์ในการแสดงพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งด้วยตนเอง ซึ่งการตั้งเป้าหมายนี้จะช่วยให้ผู้แสดงพฤติกรรมรู้ถึงพฤติกรรมที่ต้องการกระทำอย่างชัดเจน ตัวอย่างการตั้งเป้าหมายพฤติกรรม เช่น "ฉันจะอ่าน

หนังสือให้ได้ 20 หน้าก่อนเข้านอน" ในกรณีที่บุคคลยังไม่สามารถตั้งเป้าหมายได้อย่างชัดเจนก็ให้คนอื่นช่วยได้จนกว่าเขาจะสามารถตั้งเป้าหมายได้ด้วยตนเอง อย่างไรก็ตามการตั้งเป้าหมายนั้น ควรจะเป็นเป้าหมายที่เป็นจริงและสามารถทำได้เพราะถ้าเป็นเป้าหมายที่บุคคลไม่สามารถทำได้จะทำให้เกิดความผิดหวัง และก่อให้เกิดพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนได้

ขั้นที่ 2 การสังเกตตนเอง (Self - Monitoring) เป็นกระบวนการที่บุคคลสังเกตหรือจำแนกลักษณะของพฤติกรรมของตนเอง พิจารณาว่าตนได้ทำพฤติกรรมตามเป้าหมายแล้วหรือยัง การสังเกตตนเองมักจะหาควบคู่ไปกับการบันทึกพฤติกรรม

ขั้นตอนในการสังเกตตนเอง

1. จำแนกพฤติกรรมเป้าหมายว่า พฤติกรรมอะไรที่ต้องการสังเกต
2. กำหนดเวลาที่จะสังเกตและบันทึกพฤติกรรม
3. กำหนดวิธีการบันทึกและเครื่องมือที่ใช้ในการบันทึกพฤติกรรม
4. สังเกตและบันทึกพฤติกรรม
5. ทำแผนภาพหรือกราฟแสดงผลการบันทึกพฤติกรรม
6. วิเคราะห์ข้อมูลที่บันทึก เพื่อที่จะได้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งจะมีผลต่อการ

เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

ขั้นที่ 3 การประเมินตนเอง (Self - Evaluation) หมายถึง การที่บุคคลตัดสินพฤติกรรมของตนเอง โดยการประเมินคุณค่าของพฤติกรรมจากข้อมูลที่ได้จากการบันทึกด้วยตนเอง ซึ่งทำให้เขาได้พิจารณาถึงพฤติกรรมที่กำลังทำอยู่อย่างถี่ถ้วน

ขั้นที่ 4 การเสริมแรงตนเอง (Self - Reinforcement) คือ การจัดผลกรรมที่เป็นแรงเสริมให้แก่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้วยตนเอง เพื่อทำให้พฤติกรรมนั้นเพิ่มขึ้นโดยที่เจ้าของพฤติกรรมเป็นผู้ดำเนินการเพื่อให้ได้แรงเสริมนั้นด้วยตนเอง

สำหรับกระบวนการปรับพฤติกรรมด้วยวิธีควบคุมตนเองมีผู้นำกระบวนการมาปรับปรุงจาก 4 ขั้นตอน เป็น 5 ขั้นตอนดังนี้ (ภรณี อินทสร. 2526 : 33)

ขั้นที่ 1 ให้นักเรียนเป็นผู้กำหนดหรือมีส่วนร่วมกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย (Self-Target Behavior)

ขั้นที่ 2 ให้นักเรียนเป็นผู้กำหนดหรือมีส่วนร่วมกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง (Self-Contingency of Reinforcement)

ขั้นที่ 3 ให้นักเรียนทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเอง (Self-Observation and Self-Recording)

ขั้นที่ 4 ให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเอง (Self - Evaluation)

ขั้นที่ 5 ให้นักเรียนเสริมแรงตนเอง (Self - Administration of Reinforcement)

สำหรับการควบคุมตนเองที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาในครั้งนี้แบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอนคือ

ขั้นที่ 1 ครูและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย

ขั้นที่ 2 นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรง

ขั้นที่ 3 นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเองขณะที่เรียน

ขั้นที่ 4 นักเรียนประเมินพฤติกรรมของตนเอง

ขั้นที่ 5 นักเรียนที่สังเกตและบันทึกพฤติกรรมของตนเองได้สอดคล้องกับผู้วิจัยจะได้รับการเสริมแรงตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง

งานวิจัยในต่างประเทศ

มีผู้นำการควบคุมตนเองไปใช้ในการปรับพฤติกรรม โดยแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนในชั้นเรียน เช่น ไบรเดน และคนอื่น ๆ (ศสวรรณ เทศศรีเมือง. 2535 : 13 ; อ้างอิงมาจาก Broden and others. 1971:191-199) ศึกษาผลของการสังเกตตนเองที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาประวัติศาสตร์ของเด็กหญิงลิซ่า ซึ่งเรียนอยู่ในเกรด 8 ผลการทดลองพบว่า การให้นักเรียนสังเกต บันทึก และประเมินพฤติกรรมของตนเอง สามารถลดพฤติกรรมก่อนหน้าในชั้นเรียนได้ดีกว่าวิธีควบคุมจากภายนอกเล็กน้อย

โบลสตาด และจอห์นสัน (Bolstad and Johnson. 1972 : 443 - 454) ใช้กระบวนการควบคุมตนเองลดพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนเกรด 1 และเกรด 2 ของนักเรียนจำนวน 38 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มที่ได้รับการเสริมแรงจากภายนอก กลุ่มที่ได้รับการฝึกควบคุมตนเองและกลุ่มที่ครูสอนตามปกติ ผลการทดลองพบว่า การฝึกควบคุมตนเองมีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนมากกว่าการเสริมแรงจากภายนอก

แดรบบแมน และคนอื่น ๆ (Drabman and others. 1973 : 10 - 16) ใช้วิธีสังเกตและประเมินตนเองปรับพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของเด็กชายอายุ 9 - 10 ปีจำนวน 7 คน ผลการทดลองพบว่า การสังเกตและประเมินตนเองทำให้พฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนลดลง

บัลลาร์ด และกลินน์ (ศสวรรณ เทศศรีเมือง. 2535 : 13 ; อ้างอิงมาจาก Ballard and Glynn. 1975 : 387 - 398) ศึกษาผลของการสังเกต บันทึกและประเมินตนเองเปรียบเทียบกับ การสังเกต บันทึกและประเมินตนเองร่วมกับการเสริมแรงตนเองที่มีต่อพฤติกรรมการทำงานตามที่ครูสั่ง และสัมฤทธิ์ผลในวิชาเขียนเรียงความของนักเรียนเกรด 3 จำนวน 14 คน ผลการทดลองพบว่า การให้นักเรียนสังเกต บันทึก และประเมินตนเองร่วมกับการให้การเสริมแรงตนเองทำให้พฤติกรรมทำงานตามที่ครูสั่ง และสัมฤทธิ์ผลในการเขียนประโยค คำกริยา คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์เพิ่มขึ้นจากระยะเส้นฐานพฤติกรรม และระยะที่ทำการสังเกต บันทึกและประเมินผลงาน โดยไม่มีการเสริมแรงตนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ไทมัสและคอลเลจ (สุพล ชัดเชื้อ. 2535 : 13 ; อ้างอิงมาจาก Thomas and College. 1976 : 209 - 210) ซึ่งศึกษาผลของการประเมินตนเองต่อพฤติกรรมการทำงาน of นักเรียนเกรด 2 อายุ 7 ปี 5 เดือน ถึง 8 ปี 6 เดือน จำนวน 31 คน ขั้นตอนในการทดลองเป็นแบบ ABABC ซึ่ง A ได้แก่ ขั้นตอนรวบรวมข้อมูลเส้นฐาน B คือขั้นตอนควบคุมตนเอง C คือขั้นตอนติดตามผล ในขั้นการควบคุมตนเองนี้ นักเรียนจะต้องบันทึกพฤติกรรมตนเองลงบนกระดาษบันทึก เมื่อมีพฤติกรรมการทำงานในขณะที่มีสัญญาณดังขึ้น แต่ถ้าไม่มีพฤติกรรมการทำงาน ก็จะไม่มีการบันทึก โดยจะมีเสียงสัญญาณประมาณ 15 -20 ครั้ง ในเวลา 40 นาทีของชั่วโมงคณิตศาสตร์ และเมื่อหมดเวลาการบันทึกในแต่ละชั่วโมงนักเรียนก็จะได้รับอนุญาตให้เลือกเล่นเกม

ได้ความจาเวนแครงของพฤติกรรมการทำงาน การบันทึกพฤติกรรมตนเองทำเป็นเวลา 8 สัปดาห์ ในขั้นนี้ผู้ทดลองสามารถสำรวจความถูกต้องในการประเมินตนเองของนักเรียนด้วย ผลการทดลองปรากฏว่า ในขั้นที่มีการควบคุมตนเองนักเรียนมีพฤติกรรมการทำงานเพิ่มขึ้น โดยไม่ต้องมีการเสริมแรงจากภายนอกเลยและการทำงานยังคงมีประสิทธิภาพในระยะติดตามผล 2 เดือน ต่อมา

ซากอตสกี และคนอื่น ๆ (Sagkotsky and others. 1978 : 242 - 253)

ได้ศึกษาผลของการตั้งเป้าหมาย และการสังเกตตนเองต่อพฤติกรรมการทำงานตามที่ครูสั่ง และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนเกรด 5 และ เกรด 7 จำนวน 67 คน โดยแบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ใช้วิธีการตั้งเป้าหมาย กลุ่มที่ 2 ใช้การสังเกตตนเอง และกลุ่มที่ 3 กลุ่มควบคุม ผลการทดลองพบว่า กลุ่มที่สังเกตตนเองมีพฤติกรรมการทำงานตามที่ครูสั่ง และมีความก้าวหน้าในบทเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้น ส่วนกลุ่มที่ใช้วิธีการตั้งเป้าหมายไม่มีความก้าวหน้าทั้งพฤติกรรมการทำงานตามที่ครูสั่ง และความก้าวหน้าในบทเรียนคณิตศาสตร์

งานวิจัยภายในประเทศ

ในประเทศไทยได้มีการนำวิธีการควบคุมตนเองมาประยุกต์ใช้ในการปรับพฤติกรรม เช่น งานวิจัยของ ภรณ์ อินทสร (2526 : 72 - 75) ซึ่งศึกษาผลของการใช้วิธีการควบคุมตนเองปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 24 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 12 คน กลุ่มควบคุม 12 คน ด้วยวิธีการจับคู่ นักเรียนที่มีระดับพฤติกรรมตั้งใจเรียนใกล้เคียงกันมากที่สุด แล้วจัดเข้ากลุ่มทดลองหรือกลุ่มควบคุมการทดลองแบ่งออกเป็น 3 ระยะ ระยะแรกหาเส้นฐานพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ระยะที่ 2 ให้นักเรียนกลุ่มทดลองใช้วิธีการควบคุมตนเอง ปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียน ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมคงเรียนหนังสือตามปกติ ระยะสุดท้ายทำการติดตามผล ผลการทดลองพบว่านักเรียนที่ใช้การควบคุมตนเองมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนที่ไม่ใช้การควบคุมตนเอง

ปภาวดี แจ้งศิริ (2527 : 3 - 7) ได้ศึกษาผลของการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชลธารวิทยาจังหวัดชุมพร 2

ห้องเรียน จำนวน 54 คน เป็นชาย 34 คน หญิง 20 คน จัดเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน กลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน การวิจัยนี้แบ่งออกเป็น 3 ระยะ ใช้การทดลองแบบ ABF โดยที่ A คือระยะรวบรวมข้อมูลพื้นฐาน B คือระยะทดลอง F คือระยะติดตามผล ผลการวิจัยพบว่า การควบคุมตนเองสามารถลดพฤติกรรมก่อนนอนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้

✍ อรพินทร์ อางค์ตระกูล (2528 : 3 - 7) ได้ศึกษาผลของการใช้การสอนตนเองต่อการลดความหุนหันของเด็กราย 10 - 12 ปี ในสถานเด็กสงเคราะห์บ้านปากเกร็ด ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มสอนตนเองมีความหุนหันลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในปีเดียวกัน อรสา ไทบุตรวงศ์ (2528 : 3-7) ได้ศึกษาผลของการใช้การควบคุมสิ่งเร้าในการเพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนยานนาวาเวชวิทยาคม กรุงเทพมหานคร จำนวน 10 คน สุ่มเป็นกลุ่มทดลอง 5 คน กลุ่มควบคุม 5 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ใช้การควบคุมสิ่งเร้าสามารถเพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียนได้สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

✍ อรณงค์ วิทยาภิพันธ์ (2533 : 48 - 50) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมก่อนนอนในห้องสมุดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดใหม่ทองลม กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มที่ได้รับการควบคุมตนเอง 8 คน และกลุ่มที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม 8 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเองและนักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มมีพฤติกรรมก่อนนอนในห้องสมุดไม่แตกต่างกัน

กัณจะนา พุ่มมาลา (2534 : 63 - 66) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการควบคุมตนเองและการใช้แรงเสริมทางสังคมที่มีต่อความกลัวในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนปราจีนกัลยาณี จังหวัดปราจีนบุรี กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มที่ได้รับการควบคุมตนเอง 8 คน และกลุ่มที่ได้รับการใช้แรงเสริมทางสังคม 8 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความกลัวในการพูดหน้าชั้นเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเองมีความกลัวในการพูดหน้าชั้นเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับการใช้แรงเสริมทางสังคม

✓ สุลล ทัดเชื้อ (2535 : 47 - 48) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเอง และการปรับเปลี่ยนที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน วัดเสนียนนารี กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มที่ได้รับการควบคุมตนเอง 8 คน และกลุ่มที่ได้รับการปรับเปลี่ยน 8 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรม ก้าวร้าวลดลงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเองมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับการใช้การปรับเปลี่ยน

✓ นอกจากนี้ ศสวรรณ เทศศรีเมือง (2535 : 49 - 52) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเอง และการชี้แนะที่มีต่อความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสตรีราชินูทิศ จังหวัดอุดรธานี กลุ่มตัวอย่างจำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมตนเอง 8 คน และกลุ่มที่ได้รับการชี้แนะ 8 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเองมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับการชี้แนะ

จากเอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าการปรับพฤติกรรมโดยการควบคุมตนเองนั้น สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนจากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไปสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์

1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักทรีแมค

การใช้หลักทรีแมค คือ การเสริมแรงพฤติกรรมที่มีความดีซ้ำให้มีความถี่สูงขึ้นโดยนำพฤติกรรมที่มีความดีสูงที่บุคคลนั้น ๆ มีอยู่แล้วมาเสริมแรงพฤติกรรมที่มีความดีซ้ำ เพื่อให้มีความถี่สูงขึ้น (Sulzer and Mayer. 1972 : 36 - 38 ; citing Premack. 1959) เช่น เมื่อเด็กกลับจากโรงเรียนไม่ชอบการทำบ้าน แต่ชอบดูการ์ตูน พฤติกรรมที่มีความดีซ้ำ คือ การทำการบ้าน พฤติกรรมที่มีความดีสูงคือ การดูการ์ตูน ผู้ปกครองจึงนำพฤติกรรมการดูการ์ตูนมาเป็นแรงเสริมพฤติกรรมการทำการบ้าน โดยเด็กจะต้องทำการบ้านให้เสร็จเรียบร้อย

ก่อน แล้วจึงจะได้การดูแล

สำหรับการใช้หลักฟรีแมคที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาครั้งนี้ นำมาใช้ควบคู่กับการควบคุมตนเอง เมื่อนักเรียนได้ดำเนินการตามขั้นตอนการควบคุมตนเองและได้บันทึกพฤติกรรมของตนเองได้ สอดคล้องกับผู้วิจัย จะได้รับการเสริมแรงตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้

1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักฟรีแมค

งานวิจัยในประเทศ

แลททาล (ศิริลักษณ์ รักษาทรัพย์. 2534 : 12 ; อ้างอิงมาจาก Lattal. 1969 : 195 - 198) ได้ศึกษาพฤติกรรมการแปร่งฟันในค่ายฤดูร้อนของเด็ก โดยใช้กิจกรรมการว่ายน้ำ ในสระเป็นกิจกรรมเสริมแรง โดยกำหนดเงื่อนไขให้นักเรียนทราบว่า นักเรียนจะได้ไปว่ายน้ำ ในสระต่อเมื่อนักเรียนแปร่งฟันตอนเช้าทุกวัน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนในค่ายพักแรมฤดูร้อน แปร่งฟันตอนเช้าทุกวัน

ไนท์ และแมคเคนซี (Knight and McKenzie. 1974 : 33 - 38) ได้ศึกษา การจัดพฤติกรรมการดูนิ้วเวลาอนของเด็ก โดยการอ่านนิทานก่อนนอนให้ทั้งกลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็ก 3 คน ซึ่งมีอายุ 3 ปี 6 ปี และ 8 ปี ตามลำดับ ผู้ทำการทดลองได้ให้มารดาของเด็กเป็นผู้ปรับพฤติกรรมโดยมีเงื่อนไขว่า มารดาของเด็กจะอ่านนิทานก่อนนอนให้ฟังถ้าเด็ก ไม่ดูนิ้ว เมื่อใดที่ดูนิ้วจะหยุดอ่านทันที การทดลองแบ่งออกเป็น 2 ระยะ ระยะแรกไม่มีการ วางเงื่อนไข ระยะที่ 2 มีการวางเงื่อนไข ในระยะแรกเด็กทั้ง 3 คน มีความถี่ของการดูนิ้ว สูง ส่วนในระยะที่ 2 ซึ่งเป็นระยะทดลองนั้น พบว่า ความถี่ของการดูนิ้วลดลงและเมื่อ สิ้นสุดการทดลอง ผลการศึกษา พบว่า พฤติกรรมการดูนิ้วของเด็กทั้ง 3 ลดลง

นอกจากนี้ บาเบอร์ และเคเกย์ (เยาวาเวด วุฒิตารง. 2524 : 12 ; อ้างอิงมาจาก Barber and Kegey. 1979 : 41 - 18) ได้ทำการศึกษาการปรับพฤติกรรมการมา โรงเรียนของนักเรียนประถมศึกษา โดยคณะครูโรงเรียนประถมแห่งหนึ่งได้ร่วมมือกันปรับ พฤติกรรมเพื่อเพิ่มความถี่ของพฤติกรรมการมาโรงเรียนของนักเรียนเกรด 1-3 โดยวาง

เงื่อนไขว่านักเรียนจะได้รับอนุญาตให้ไปงานสร้างสรรค์ของโรงเรียนที่มีเป็นประจำทุกเดือนได้ เป็นเวลานานเท่าไรนั้นขึ้นอยู่กับจำนวนวันที่นักเรียนขาดเรียน ถ้าภายในเวลา 1 เดือน นักเรียนมาโรงเรียนโดยไม่ขาดเรียนเลย ก็จะได้มีโอกาสร่วมสร้างสรรค์ในงานเลี้ยงเป็นเวลา 1 ชั่วโมง และมีสิทธิ์เล่นในห้องเล่น (Playroom) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาได้ 4 ครั้ง ถ้าภายในระยะเวลา 1 เดือน นักเรียนขาดเรียน 1 วัน นักเรียนก็จะมีโอกาสมาร่วมงาน สร้างสรรค์ประจำเดือนของโรงเรียนเพียง 45 นาที และมีสิทธิ์เล่นในห้องเล่น สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาได้ 2 ครั้ง ถ้านักเรียนขาดเรียน 2 วัน นักเรียนจะมีโอกาสมาร่วมงาน สร้างสรรค์ประจำเดือนของโรงเรียนได้เพียง 15 นาที และไม่มีสิทธิ์เล่นในห้องเล่น ผลของการ ศึกษาพบว่าเมื่อนำอัตราส่วนการมาโรงเรียนของนักเรียนที่ทำการทดลองนี้ไปเปรียบเทียบกับ อัตราส่วนการมาโรงเรียนของนักเรียนโรงเรียนอื่นที่อยู่ในเครือเดียวกันก็พบว่า อัตราส่วนการ มาโรงเรียนของนักเรียนที่ได้รับการบำบัดพฤติกรรมนี้สูงกว่านักเรียนโรงเรียนอื่นที่ไม่ได้รับการ บำบัดพฤติกรรม

งานวิจัยภายในประเทศ

พรทูลี อาชาวารุง และสงบบ ลักษณะ (2519 : 49 - 55) ทำการทดลองปรับ พฤติกรรมก่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีตะไคนเสียงดัง ทูบตีตะ ลากเก้าอี้เดิน ไปมาโดยไม่มีจุดหมาย และเดินออกนอกห้องเรียน โดยเฉลี่ยประมาณ 95 ครั้ง ในเวลา 30 นาที ครุจึงวางเงื่อนไข ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมดังกล่าวน้อยกว่า 60 ครั้ง ในเวลา 30 นาที ครุจะอนุญาตให้พัก 15 นาที และจับสลากทำกิจกรรมที่ชอบตามที่นักเรียนเสนอ เช่น เล่นฟุตบอล ตีปิงปอง หรือพักผ่อนตามสบาย ต่อมาครุก็ลดจำนวนพฤติกรรมลงจาก 60 ครั้ง เป็น 25, 20 และ 10 ครั้ง ตามลำดับ ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนแสดงพฤติกรรม ก่อนลดลงตามเกณฑ์ที่ครูกำหนด

เขาวานาต วุฒิธารง (2524 : 32 - 34) ได้ศึกษาผลของการเปิดโอกาสเลือก กิจกรรมภายหลังการทบทวนฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนคณิตศาสตร์ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยครุเปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกกิจกรรมภายหลังที่นักเรียนทำ

แบบฝึกหัดเสร็จภายในเวลา 20 นาที และได้คะแนนถูกต้องเป็นร้อยละ 60 ของแบบฝึกหัดทั้งหมด โดยกลุ่มทดลองจะได้เลือกกิจกรรมเอง ส่วนกลุ่มควบคุมครูจะเป็นผู้กำหนดให้ ผลการศึกษปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของกลุ่มทดลองทำคะแนนวิชาคณิตศาสตร์ได้สูงกว่ากลุ่มควบคุม

วารุณีย์ จันทรแสงสุก (2525 : 59) ได้ศึกษาผลของการสังเกตตนเองและการเสริมแรงตนเองตามกฎฟรีแมคต่อพฤติกรรมการไม่สนใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนหลวงรัชดาภิเษก พบว่า (1) การสังเกตตนเองและการเสริมแรงตนเองตามกฎฟรีแมค ทำให้ความถี่ของพฤติกรรมสนใจเรียนเพิ่มมากขึ้น และ (2) การสังเกตตนเองควบคู่กับการเสริมแรงตนเองตามกฎฟรีแมค ทำให้ความถี่ของพฤติกรรมสนใจเรียนเพิ่มขึ้นมากกว่าสังเกตตนเอง หรือการเสริมแรงตนเอง ตามกฎฟรีแมคอย่างเดียว

ศิริลักษณ์ รักษาทรัพย์ (2534 : 52) ได้ศึกษาผลของการใช้หลักฟรีแมคกับการเสริมแรงทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนรักษาททรัพย์พิทยากร พบว่านักเรียนที่ได้รับการใช้หลักฟรีแมคมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยในประเทศและต่างประเทศที่กล่าวข้างต้นนี้ สรุปได้ว่า การใช้หลักฟรีแมคสามารถเพิ่มหรือลดพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักเรียนได้ เช่น การใช้หลักฟรีแมคช่วยเพิ่มพฤติกรรมมารโรงเรียนของนักเรียนและการใช้หลักฟรีแมคยังช่วยลดพฤติกรรมก่อความในห้องเรียน ทำให้ไม่รบกวนเพื่อนและทำให้ผลการเรียนต่อเอง มีผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้นซึ่งผู้วิจัยนำไปใช้ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อเพิ่มวินัยในห้องเรียน

1.5 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการชี้แนะ

ความหมายของการชี้แนะ

การชี้แนะ (Prompting) เป็นการให้สิ่งเร้าซึ่งได้แก่ คำสั่ง สัญญาณ์ ท่าทางตัวอย่าง หรือตัวแบบ เพื่อให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเป้าหมายได้อย่างถูกต้องมากขึ้น เช่น คุณแม่บอกให้ลูก พูดด้วยคำพูดที่สุภาพ เมื่อขอขนมจากคุณแม่ แล้วจะได้รับประทานขนมตามที่คุณแม่บอก คำบอกกล่าว (การชี้แนะด้วยคำพูด) จึงกลายเป็นสิ่งเร้าที่ได้รับการเสริมแรงสม่ำเสมอจะทำให้การชี้แนะมีประสิทธิภาพในการควบคุมพฤติกรรมได้ดียิ่งขึ้น เมื่อพฤติกรรมที่เกิดจากการชี้แนะได้รับการเสริมแรง การชี้แนะจะกลายเป็นสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่างได้ (Discriminative Stimulus) การชี้แนะแบ่งออกเป็นลักษณะใหญ่ ๆ 3 ลักษณะ ดังนี้ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2526 : 118)

1. การชี้แนะโดยใช้คำพูด (Verbal Prompting) เป็นการใช้คำพูดในการชี้แนะ เพื่อให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเป้าหมาย เช่น พ่อบอกให้ลูกนั่งอยู่กับที่ ครูบอกนักเรียนอย่างน
2. การชี้แนะโดยใช้ท่าทาง (Non - verbal Prompting) เป็นการชี้แนะโดยใช้สิ่งเร้าท่าทางต่าง ๆ เช่น พยักหน้า ชี้อธิบายทิศทางที่ทำให้เด็กเดิน การจับมือเด็กรับประทานอาหาร เพื่อให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเป้าหมาย
3. การชี้แนะโดยใช้สิ่งของ (Material Prompting) ได้แก่ การชี้แนะโดยใช้สิ่งของหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อชี้แนะให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเป้าหมาย เช่น ป้ายประกาศ ลูกศรชี้บอกทาง ป้ายเครื่องหมายจราจร ป้ายห้ามสูบบุหรี่ เป็นต้น

นอกจากนี้ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 86 - 87) ได้กล่าวถึงลักษณะชี้แนะไว้ ดังนี้ คือ

ลักษณะชี้แนะ หมายถึง สภาพการณ์ใดที่มีลักษณะช่วยแนะช่องทางในการตอบสนองของนักเรียนหรือช่วยแนะช่องทาง เพื่อให้นักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์และภายหลังที่นักเรียนตอบสนอง หรือแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้วนักเรียนก็จะได้รับการเสริมแรง ตัวอย่างลักษณะการชี้แนะได้แก่ การแสดงท่าทาง การให้สัญญาณ์ ตัวแบบ เป็นต้น

ลักษณะชี้แนะ จะช่วยชี้แนะให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และผลจากการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์นักเรียนก็จะได้รับการเสริมแรง เพราะฉะนั้นลักษณะชี้แนะจึงทำหน้าที่เป็นสิ่งที่เราที่จำแนกความแตกต่างได้ และมีประสิทธิภาพที่จะควบคุมการเกิดพฤติกรรมของนักเรียนได้ (Craighead and others. 1976 : 128 - 129)

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า การชี้แนะเป็นวิธีการปรับพฤติกรรมวิธีหนึ่งที่สามารถทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้การชี้แนะโดยการชักจูง และการชี้แนะ โดยการใช้ท่าทางควบคู่กับการควบคุมตนเอง โดยครูเป็นผู้ชี้แนะทั้งในขณะที่ครูสอนและขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ และภายหลังที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้น นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้

หลักการชี้แนะอย่างมีประสิทธิภาพ

1. กำหนดพฤติกรรมในการชี้แนะอย่างชัดเจนและเป็นพฤติกรรมที่บุคคลสามารถทำได้ (Knapczyk and Livingston. 1974 : 115 - 121)
2. พฤติกรรมเป้าหมายที่ทำได้ยากหรือซับซ้อน ควรใช้การชี้แนะอย่างเป็นขั้นตอนไม่ควรรวบรัดจนเกินไป ซึ่งอาจทำให้บุคคลล้าต่าพฤติกรรมไม่ถูกและทำให้บุคคลไม่สามารถแสดงพฤติกรรมเป้าหมายได้ (Catania and Brigham. 1978 : 302)
3. ควรให้การเสริมแรงทันทีที่บุคคลแสดงพฤติกรรมเป้าหมายหลังจากได้รับการชี้แนะแล้ว ซึ่งจะทำให้บุคคลสามารถแยกแยะได้ว่า การแสดงพฤติกรรมตามการชี้แนะจะทำให้บุคคลได้รับผลกรรมที่พึงพอใจ (Craighead and others. 1976 : 128)
4. ในแต่ละสภาพการณ์อาจมีความจำเป็นในการชี้แนะในลักษณะที่แตกต่างกันออกไปได้แก่ การชี้แนะโดยใช้วาจา การชี้แนะโดยใช้ท่าทาง การชี้แนะโดยใช้สิ่งของ ดังนั้นควรพิจารณาว่า ในสภาพการณ์ใดควรใช้การชี้แนะประเภทใด และส่วนมากนิยมใช้การชี้แนะหลายประเภทร่วมกัน (Machomey, Van Wegenen and Meyerson. 1971 : 173-181)
5. บุคคลที่ชี้แนะควรมีความสำคัญต่อผู้ที่ได้รับการชี้แนะ เพราะจะทำให้ผู้รับการชี้แนะฟัง และทำตามการชี้แนะ (Houeten and Keith. 1975 : 197 - 201) เช่น

สภาพการณ์ในห้องเรียน บุคคลที่มีความสำคัญต่อเด็กก็คือ ครู ดังนั้นจึงควรให้ครูเป็นผู้ชี้แนะเด็ก

6. ทวรค่อยลดตอน (Fading) การชี้แนะหลังจากที่บุคคลแสดงพฤติกรรมเป้าหมายอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งการลดตอนนี้ค่อย ๆ ลดตอนออกเป็นขั้นเพื่อไม่ให้กระทบต่อพฤติกรรมเป้าหมาย (Kazdin. 1984 : 41)

1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการชี้แนะ

งานวิจัยในต่างประเทศ

แนปซัล และลิฟวิงสตัน (Knapczyk and Livingston. 1974 : 115 -121) ศึกษาการใช้การชี้แนะ เพื่อเพิ่มพฤติกรรมการถามคำถามของนักเรียนเกรด 8 และ 9 ผลการศึกษพบว่า การใช้การชี้แนะสามารถเพิ่มพฤติกรรมการถามคำถามของนักเรียนได้

รอเซนแบม และเบรลลิง (Rosenbaum and Breiling. 1976 : 323 -333) ใช้การชี้แนะร่วมกับการเสนอตัวแบบและการเสริมแรงทางบวกเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเข้าใจในการอ่านคาหรือประโยคของเด็กผู้หญิงออทิสติก อายุ 12 ปี โดยให้การชี้แนะด้วยคำพูดและการชี้แนะด้วยท่าทาง จากนั้นจึงเสนอตัวแบบในการอ่าน และให้การเสริมแรงทางบวกเมื่อแสดงพฤติกรรมเป้าหมายได้ถูกต้อง ผลการวิจัยพบว่า การใช้การชี้แนะร่วมกับการเสนอตัวแบบและการเสริมแรงทางบวกสามารถเพิ่มพฤติกรรมความเข้าใจในการอ่านคาหรือประโยคได้

เมอร์และมิลแลน (Muir and Milan. 1982 : 455 - 460) ได้ฝึกให้ผู้ปกครองของเด็กหญิงพิการใช้เทคนิคการชี้แนะร่วมกับการเสริมแรงทางบวกในการพัฒนาพฤติกรรมการตอบสนองต่อการเรียกชื่อ การโบกมือ การเลียนแบบ การเลืกพูดคำว่า "ไม่" การมองอย่างมีเป้าหมาย การชี้รูปภาพ ที่สิ่งของ ที่ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย การทำตามคำสั่งง่าย ๆ ได้รวมทั้งการออกเสียงสระ พยัญชนะ และเรียกชื่อสิ่งของได้ ผลการทดลองพบว่า เด็กที่ได้รับการฝึกจากผู้ปกครองที่ใช้เทคนิคการชี้แนะร่วมกับการเสริมแรงทางบวก มีความสามารถในการพัฒนาพฤติกรรมดังกล่าวได้มากกว่าเด็กที่ได้รับการฝึกจากสถาบันเพียงอย่างเดียว

เกลเลอร์ และคนอื่น ๆ (Geller and others. 1982 : 403 - 425) ศึกษา

การใช้การชี้แนะร่วมกับการเสริมแรงทางบวกในการเพิ่มพฤติกรรมการรัดเข็มขัดนิรภัยของผู้ขับขี่รถยนต์ที่เบ้แก่นักศึกษามหาวิทยาลัย แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการชี้แนะร่วมกับการเสริมแรงอย่างมีเงื่อนไข กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการชี้แนะร่วมกับการเสริมแรงอย่างไม่มีเงื่อนไข ผลการทดลองพบว่า นักศึกษาที่ได้รับการชี้แนะร่วมกับการเสริมแรงอย่างมีเงื่อนไขในพฤติกรรมการรัดเข็มขัดนิรภัยขณะขับขี่รถยนต์สูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการชี้แนะร่วมกับการเสริมแรงอย่างไม่มีเงื่อนไข

งานวิจัยในประเทศ

รัตนา นุตมากุล (2527 : 3 - 7) ได้ศึกษาการชี้แนะร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยบรรดการต่อการเพิ่มพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นห้องที่จัดเป็นพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม คือเด็กแยกตัวจำนวน 21 คน ผลการศึกษพบว่า เด็กแยกตัวที่ได้รับการชี้แนะโดยใช้วาจา ร่วมกับการกำหนดบทบาทผู้ขึ้นเรียนจะมีพฤติกรรมความสัมพันธ์ทางสังคมกับเพื่อนสูงกว่าเด็กแยกตัวที่ไม่ได้รับการชี้แนะ โดยวาจา กับการกำหนดบทบาทผู้ขึ้นเรียน

สุภาวดี ธนะศรี (2531 : 3 - 7) ศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการใช้การชี้แนะ การเสริมแรงทางบวก และการถอดถอนต่อการเพิ่มและการคงอยู่ของพฤติกรรม การเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการศึกษพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการชี้แนะร่วมกับการเสริมแรงทางบวกและการถอดถอนการชี้แนะสามารถเพิ่มพฤติกรรมเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ศศวรรณ เทศศรีเมือง (2535 : 62 - 64) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการชี้แนะที่มีต่อความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการศึกษพบว่า ภายหลังการทดลองนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนสูงขึ้น และกลุ่มนักเรียนที่ใช้วิธีการควบคุมตนเองมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการชี้แนะ

ศราวุธ วงศ์ทอง (2536 : 50-53) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการชี้แนะที่มีต่อวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการศึกษาพบว่า ภายหลังการทดลองนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มมากขึ้น และกลุ่มนักเรียนที่ใช้วิธีการวางเงื่อนไขมีวินัยในห้องเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการชี้แนะ

จากงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การชี้แนะสามารถเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียนได้ เช่น พฤติกรรมความสัมพันธ์ทางสังคม เข้าใจในการอ่านคําหรือประโยค พฤติกรรมการเรียน พฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนและเพิ่มความขยันหมั่นเพียรในการเรียน จะเห็นได้ว่าการชี้แนะนั้นเป็นวิธีการรับพฤติกรรมที่นำมาใช้ในสภาพการณ์ต่าง ๆ ได้ ถึงอย่างไรก็ยังมีผลดีน้อยกว่าการควบคุมตนเอง เพียงแต่ผู้ใช้ต้องเลือกคนพูดหรือแสดงท่าทางที่เหมาะสมกับสภาพการณ์นั้น ๆ จึงจะเกิดประโยชน์

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในห้องเรียน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวินัยในห้องเรียน

ความหมายของวินัยในห้องเรียน

ดันฮิลล์ (ศราวุธ วงศ์ทอง, 2536 : 18 ; อ้างอิงมาจาก Dunhill, 1964 : 1) ได้ให้ความหมายของวินัยในห้องเรียนหมายถึงสภาพการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียนที่เอื้อประโยชน์ให้ครูสามารถดำเนินบทเรียนโดยปราศจากสิ่งรบกวนใด ๆ โดยเฉพาะอย่างปราศจากพฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียน

วินัย (Discipline) ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525 : 744) หมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผน ข้อบังคับและข้อปฏิบัติอันได้แก่ การปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับที่ได้บัญญัติไว้แล้ว

ประดิษฐ์ ชวบเจริญ (ม.ป.ป. : 13) ให้ความหมายของ "วินัย" หมายถึงระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ที่โรงเรียนกำหนดขึ้นให้นักเรียนปฏิบัติตามหรือบางครั้งโรงเรียนอาจยังไม่ได้

กำหนดไว้ แต่เป็นความคาดหวังของครูว่า นักเรียนควรจะวางตัวหรือปฏิบัติอย่างไรบ้าง

ภิญโญ สาร (2523 : 402) กล่าวว่า วินัยเป็นระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ที่สถานศึกษากำหนดขึ้นเพื่อให้นักเรียน นักศึกษาปฏิบัติตาม และระเบียบบางประการมิได้กำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษร หากแต่เป็นความคาดหวังของครูที่จะทำให้นักเรียน นักศึกษาวางตัวหรือประพฤติตน ทั้งในสถานศึกษาหรือนอกสถานศึกษา ถ้านักเรียน นักศึกษาประพฤติตนผิดไปจากระเบียบและความคาดหวังของครูก็ถือว่าท้าวินัย และครูอาจจะใช้วิธีลงโทษต่าง ๆ กันตามความเหมาะสมกับความผิดนั้น

จากความหมายของวินัยในห้องเรียน ดังกล่าวสรุปได้ว่า วินัยในห้องเรียนหมายถึง ระเบียบแบบแผน ข้อบังคับต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้น เพื่อให้นักเรียนในห้องเรียนมีพฤติกรรมให้เป็นไปตามความต้องการโดยไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางการเรียนการสอน ทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างเรียบร้อย

ปัญหาความมีวินัยที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน

เอนกกุล กริแสง (2520 : 210) กล่าวถึง การเกิดพฤติกรรมที่ไม่อยู่ในระเบียบวินัยในชั้นเรียนของนักเรียน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. พฤติกรรมไม่พึงประสงค์เกิดขึ้นบ่อยครั้ง พฤติกรรมที่แสดงออก ได้แก่
 - 1.1 แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อเพื่อนร่วมชั้น เช่น การแกล้งเพื่อน การใช้วาจาข่มขู่เพื่อนหรือผู้อื่น
 - 1.2 แสดงพฤติกรรมเพื่อเรียกร้องความสนใจจากเพื่อน เช่น การลุกจากที่นั่งโดยไม่ขออนุญาต ทำท่าตลกคะนองต่าง ๆ
 - 1.3 แสดงพฤติกรรมที่เป็นการรบกวนการสอนของครู เช่น ทำเสียงประหลาด พูดคุยกันด้วยเสียงอังกัง ขัดคำสั่งของครู และกระพือเท้า
 - 1.4 แสดงพฤติกรรมอวดดี เช่น แกล้งถามปัญหาไม่เข้าเรื่อง โต้แย้งเพื่อนหรือครูอย่างไม่มีเหตุผล

2. พฤติกรรมเกิดขึ้นในบางครั้ง พฤติกรรมที่แสดงออก ได้แก่

2.1 แสดงพฤติกรรมขาดความตั้งใจ เช่น ไม่ตั้งใจฟังครูอธิบาย เมื่อลยครุ่นคิดในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับบทเรียน

2.2 แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจทำงานตามที่ครูมอบหมาย เช่น ทำงานอย่างอื่น เขียนรูปหรือวาดรูปเล่น ทำงานรีบร้อนไม่เรียบร้อย ส่งงานช้า ทำงานไม่เสร็จ

2.3 แสดงพฤติกรรมไม่เข้าสังคมกับเพื่อน เช่น ขี้อาย ไม่ร่วมมือกับผู้อื่น ไม่โต้แย้งกับใครแม้จะถูกตำหนิโดยไม่จำเป็น หรือไม่เป็นความจริง

2.4 ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เช่น ต้องการคำชมเชย และคำแนะนำมากเกินไป กลัวความจำเป็น คอยฟังผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา เปรียบรองความสนใจจากผู้อื่นอย่างมาก

สุชา จันทน์เอม (2521 : 97 - 98) ได้รวบรวมปัญหาความมีระเบียบวินัยที่พบบ่อยในขณะเด็กอยู่โรงเรียน มีดังต่อไปนี้ เด็กมีความเขื่องช้า เฉื่อยช้าในการทำกิจกรรมต่าง ๆ การขาดโรงเรียน หรือหนีเรียน การอยู่ไม่สุข ชอบคุยหรือเล่นกันในห้องเรียนเป็นการรบกวนผู้อื่น การมาโรงเรียนสาย การฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน ไม่เชื่อฟังคำสั่งของครู การข่มเหงรังแกผู้อื่น การสูบบุหรี่หรือยาเสพติด การผิดปากหรือร้องเพลงในชั้น การดื่มสุรา เล่นการพนัน และอื่น ๆ การพูดเท็จและพูดคำยาบคาย ไม่สนใจการเรียน การลักขโมย การทุจริตในการสอบ การเอางานอื่น ๆ มาทำในขณะที่เรียน การแสดงอารมณ์ฉุนเฉียวและไม่พอใจ ร้าย ไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่ การทิ้งของสกปรกลงบนพื้นและทิ้งไม่เลือกที่ การทำลายสิ่งสวยงาม

นอกจากนี้ พันธุ์ หันนาคินทร์ (2521 : 191 - 192) กล่าวว่า ในการแสดงความผิดทางวินัยของนักเรียนนั้นมักจะแสดงออกเป็น 3 ระยะ คือ

1. ระยะแรกเป็นระยะเพียงกระซิบกระซาบ หรือการไม่ตั้งใจทำงานตามที่ครูสั่ง
2. ระยะต่อเป็นการแสดงออกโดยเปิดเผย เช่น คุย หัวเราะในห้องเรียนโดยไม่เกรงใจครู มีการแกล้งเพื่อนต่อหน้าครูในชั้นเรียน
3. ระยะสุดท้ายเป็นการแสดงความก้าวร้าวออกมาโดยเปิดเผย เช่น ใช้ไม้บรรทัดหรือของอื่นปาเพื่อน ด่าเพื่อน หรือแสดงความไม่เคารพต่อครูโดยเปิดเผย เล่นการพนัน พกพาอาวุธ

ในระยะที่ 3 นี้ ดูเหมือนจะอยู่เหนืออำนาจครูประจำชั้นจะจัดการด้วยตัวเองได้ ครูใหญ่จะต้องเข้าช่วยอย่างเต็มที่ อย่างไรก็ตามถ้าครูน้อยปล่อยให้เกิดความผิดพลาดมาถึงขั้นที่ 3 ก็น่าจะได้พิจารณาตัวเองในด้านความสามารถในการปกครองนักเรียนเป็นอย่างดี

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมที่แสดงถึงความไม่อยู่ในระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ได้แก่ พฤติกรรมก้าวร้าว เรียกร้องความสนใจ รบกวนการสอน ของครูแสดงความอวดดี ขาดความตั้งใจ ไม่ทำงานที่ครูมอบหมาย ไม่เข้าสังคมกับเพื่อน ผ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน ข่มเหงรังแกผู้อื่น ฯลฯ เป็นต้น

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระเบียบวินัยในชั้นเรียน

งานวิจัยในต่างประเทศ

เนื่องจากปัญหาเกี่ยวกับระเบียบวินัยในชั้นเรียน ส่งผลให้การเรียนการสอนต้องชะงักหรือยุติลง หรือดำเนินไปอย่างไม่ราบรื่น จึงมีผู้นำเทคนิคต่าง ๆ มาใช้เพื่อลดปัญหาที่เกี่ยวกับระเบียบวินัยในชั้นเรียน ดังเช่นการวิจัยของโบรเดน และคนอื่น ๆ (ศราวุธ วงศ์ทอง. 2536 : 21 ; อ้างอิงมาจาก Broden and others.1970 : 349) ซึ่งได้ศึกษาผลของการใช้แรงเสริมทางสังคมในการปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียนและการปฏิบัติตามระเบียบของห้องเรียนกับนักเรียนเกรด 7 - 8 จำนวน 13 คนที่มีปัญหาเรื่องการพูด การอ่าน และพฤติกรรมดื้อรั้นไม่เชื่อฟังครู ไม่สนใจการเรียน ไม่ทำงานที่ครูมอบหมาย ผลการศึกษาพบว่า การใช้แรงเสริมทางสังคมด้วยการชมเชย สามารถปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียนและการปฏิบัติตามระเบียบวินัยในห้องเรียนพิเศษให้ดีขึ้นได้

โบลสดาดและจอห์นสัน (Boldstad and Johnson. 1972 : 443 -454)

ทดลองใช้กระบวนการควบคุมตนเองปรับพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนอันได้แก่ พุดคุย เสียบตั้ง การทำเสียงดังโดยไม่ได้รับอนุญาต ตีเพื่อนในชั้นเรียน ลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือวิ่งเล่นในชั้นเรียน ผลปรากฏว่า การฝึกกระบวนการควบคุมตนเองมีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนมากกว่าการเสริมแรงภายนอก

ต่อมาในปี ค.ศ. 1974 อายลอนและโรเบิร์ตส์ (Ayllon and Roberts, 1974: 71 - 76) ได้ศึกษาวิธีการลดพฤติกรรมเบี่ยงเบนในชั้นเรียนและให้แสดงพฤติกรรมสนใจเรียนมากขึ้น โดยการเสริมแรงพฤติกรรมที่อยู่ในระเบียบวินัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาเกรด 5 ที่มีพฤติกรรมไม่มีระเบียบวินัยในชั้นเรียน โดยมีการทบทวนชั้นเรียนในขณะที่ครูให้อ่านพบว่า การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร สามารถลดพฤติกรรมก่อกวนชั้นเรียนและเพิ่มพฤติกรรมการอ่านด้วย

อเล็กซานเดอร์และแอฟเฟล (Alexander and Apfel, 1976 : 97 -99) ศึกษาการใช้การเสริมแรงทางบวกในการปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียน โดยใช้ตัวและเงินที่สามารถแลกเปลี่ยนขนม เวลาว่าง หรือของเล่นเป็นตัวเสริมแรง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอายุ 7-13 ปี จำนวน 5 คน ที่มีพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียน คือ แหย่เพื่อน ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 62 ร้อยละ 92 ของเวลาเรียนทั้งหมด

บราวน์และคนอื่น ๆ (Brown and others, 1977 : 175-180) ได้ทดลองใช้สิทธิพิเศษ คือ การเล่นเกมสเกตบอลกับครูใหญ่ในตอนบ่ายเป็นตัวเสริมแรงในการปรับพฤติกรรมของนักเรียนเกรด 3 ซึ่งมีพฤติกรรมลุกออกจากที่ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากครูผู้เลี้ยงดองเป็นการรบกวนชั้นเรียน วิธีการทดลองนี้ครูใหญ่เรียกเด็กนักเรียนเข้ามาหาและให้ดูบันทึกพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาของเขาที่ครูประจำชั้นส่งมา ครูให้เด็กเลือกสิทธิพิเศษซึ่งจะให้เล่นเกมสเกตบอลกับครูใหญ่เป็นเวลา 15 นาที ในตอนบ่าย ผลการทดลองพบว่าพฤติกรรมของเด็กนักเรียนเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น มีพฤติกรรมก่อกวนชั้นเรียนน้อยลง

นอกจากนี้ ฟิชเบินและวอซิก (Fishbein and Wasik, 1981 : 89 - 93) ศึกษาการลดพฤติกรรมก่อความวุ่นวายของนักเรียนในระหว่างชั่วโมงการใช้ห้องสมุดของโรงเรียน กลุ่มตัวอย่าง โดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการเสริมแรงทางบวก โดยให้นักเรียนทำงานที่ชอบ เช่น อ่านหนังสือที่ชอบ วาดรูป เป็นต้น เป็นเวลา 10 นาที ในช่วงเวลาว่างตอนบ่าย โดยมีเงื่อนไขว่า ตลอดชั่วโมงการใช้ห้องสมุด นักเรียนจะต้องตอบคำถามต่าง ๆ ที่ครูกำหนดให้ โดยหาคำตอบจากหนังสือในห้องสมุด และห้ามส่งเสียงเอะอะหรือหยอกล้อกันถ้าครูเห็นใครหยอกล้อหรือส่งเสียงเอะอะ ครูจะหักเวลาออกครั้งละ 1 นาที ผลการทดลองพบว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการเสริมแรงทางบวก สามารถลดความถี่ของพฤติกรรมก่อความวุ่นวาย

ในระหว่างชั่วโมงการให้ห้องสมุดของนักเรียน และขณะเดียวกันก็เพิ่มความถี่ของเหตุการณ์ที่พึงประสงค์ได้อีกด้วย

งานวิจัยในประเทศไทย

สำหรับประเทศไทย งานวิจัยเกี่ยวกับการปรับพฤติกรรมในชั้นเรียน มีดังนี้

วันทนา กิ่งจุงเจริญสุข (2526 : 3 - 7) ได้ศึกษาผลของการเสริมแรงทางบวก โดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน ผลการศึกษาปรากฏว่า การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยยรรดกร เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน โดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลให้ผลไม่แตกต่างกัน

ภรณ์ อินทสร (2526 : 72 - 75) ศึกษาการใช้วิธีการควบคุมตนเองปรับพฤติกรรม ตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ใช้วิธีการควบคุมตนเองมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนที่ไม่ใช้วิธีการควบคุมตนเอง

ปภาวดี แจ่มศิริ (2527 : 3 - 7) ทดลองปรับพฤติกรรมก่อนวันขึ้นเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการควบคุมตนเอง ผลการวิจัยพบว่า การควบคุมตนเองสามารถลดพฤติกรรมก่อนวันขึ้นเรียนได้

อรสา ไทยการุณวงศ์ (2528 : 3 - 7) ศึกษาผลของการใช้ควบคุมสิ่งเร้าในการเพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านนาเวศวิทยาคม กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ใช้ควบคุมสิ่งเร้าสามารถเพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วริญญา ชีรธรรมากร (2528 : 3 - 7) ทดลองใช้กิจกรรมกลุ่มควบคุมคุณภาพในการแก้ปัญหาระเบียบวินัยในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเกาะโพธิ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ใช้กิจกรรมกลุ่มควบคุมคุณภาพมีพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยในชั้นเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ไม่ใช้กิจกรรมกลุ่มควบคุมคุณภาพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดวงแข ณ สงขลา (2535 : 62 - 64) ทดลองใช้การเสริมแรงทางสังคมและการใช้สัญญาเงื่อนไขที่มีต่อระเบียบวินัยในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน

อนุบาลจังหวัดสงขลา ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมีระเบียบวินัยในห้องเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มที่ใช้สัญญาณเตือนใจมีระเบียบวินัยเพิ่มขึ้นมากกว่าการใช้การเสริมแรงทางสังคม

นอกจากนี้ ศราวุธ วงศ์ทอง (2536 : 50 - 51) ทดลองการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และการชี้แนะที่มีต่อวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตระการพิชผล อำเภอตระการพิชผล จังหวัดอุบลราชธานี ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมีวินัยในห้องเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่วางเงื่อนไขเป็นกลุ่มมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้นเมื่อนักเรียนที่ได้รับการชี้แนะ

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัย ทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่า วินัยเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญในการเรียนการสอน ช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงได้นำวิธีการต่าง ๆ มาใช้เพิ่มวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ดังนั้นผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค และการควบคุมตนเองควบคู่กับและการชี้แนะที่มีต่อวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางปะหัน อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยาซึ่งผลการวิจัยนี้จะ เป็นแนวทางให้ครูนำวิธีการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคและการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะไปใช้พัฒนาวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางปะหัน อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางปะหัน อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2537 ที่มีพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 95 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางปะหัน อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2537 ที่มีพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากครูผู้สอนวิชาสังคมศึกษาประเมินวินัยในห้องเรียนของนักเรียนตามแบบประเมินวินัยในห้องเรียนของนักเรียน เพื่อการคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยได้อธิบายความหมายของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนให้ครูประจำวิชาสังคมศึกษาทราบก่อนประเมิน นาคะแนวินัยในห้องเรียนวิชาสังคมศึกษาในแต่ละห้องที่ครูประจำวิชาสังคมศึกษาประเมินมาเรียงลำดับจากคะแนนสูงไปหาคะแนนต่ำ เพื่อหาจำนวนนักเรียนที่มีวินัยในห้องเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมาได้จำนวน 95 คน จากนักเรียนทั้งสิ้น 379 คน จำนวน 9 ห้อง ซึ่งอยู่ในห้องต่าง ๆ ดังนี้ ห้อง ม.2/1 จำนวน 12 คน ห้อง ม.2/2 จำนวน 12 คน ห้อง ม.2/3 จำนวน 10 คน ห้อง ม.2/4 จำนวน 10 คน ห้อง ม.2/5 จำนวน 10 คน ห้อง ม.2/6 จำนวน 10 คน ห้อง ม.2/7 จำนวน 10 คน ห้อง ม.2/8 จำนวน 11 คน และห้อง ม.2/9 จำนวน 10 คน

2. ผู้วิจัยสังเกตวินัยในห้องเรียนอีกครั้งหนึ่ง โดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมวินัยในห้องเรียน 10 ด้านนักเรียนที่มีวินัยในห้องเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมาตรงกับที่ครูวิชาสังคมศึกษาประเมินไว้ในข้อ 1

3. ผู้วิจัยคัดเลือกห้องเรียนที่นักเรียนมีวินัยในห้องเรียนต่ำกว่าในวิชาสังคมศึกษาเกินกว่า 8 คนขึ้นไป ที่สอนโดยครูผู้สอนคนเดียวกัน คือ ห้อง ม.2/1, ม. 2/2, ม.2/3, ม.2/4, ม.2/5, ม.2/6, ม.2/7, ม.2/8 และ ม.2/9

4. ผู้วิจัยสุ่มห้องเรียนมา 2 ห้องเรียน คือ ม.2/4 และ ม. 2/7 แล้วสอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมการทดลอง ปรากฏว่านักเรียนสมัครใจห้องละ 8 คน

5. สุ่มห้องเรียนอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 คือห้อง ม.2/4 และกลุ่มทดลองที่ 2 คือห้อง ม.2/7

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

1. แบบประเมินวินัยในห้องเรียน
2. แบบบันทึกวินัยในห้องเรียน
3. โปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค
4. โปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบประเมินวินัยในห้องเรียน ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบประเมินวินัยในห้องเรียน โดยมีวิธีดำเนินการ ดังนี้คือ

- 1.1 ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในห้องเรียน
- 1.2 ผู้วิจัยสัมภาษณ์ครูที่ปรึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย

วิชาภาษาอังกฤษ วิชาคณิตศาสตร์ วิชาวิทยาศาสตร์ วิชาสังคมศึกษา และวิชากิจกรรมแนะแนว จำนวน 10 คน เกี่ยวกับวินัยในห้องเรียนของนักเรียนที่พบในชั้นเรียน

1.3 ผู้วิจัยเข้าไปสังเกตวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ขณะที่ครูทำการสอน และขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำพบว่า วิชาสังคมศึกษา นักเรียนมีวินัยในห้องเรียนต่ำกว่า วิชาอื่น ๆ นำข้อมูลที่สังเกตได้ร่วมกับข้อมูลจากข้อ 1.1 และ 1.2 มาสร้างแบบประเมินวินัยในห้องเรียนแล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน คือรองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภิตา ตรวจสอบรายละเอียดของแบบประเมินวินัยในห้องเรียนให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วจึงนำไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.4 นำแบบประเมินวินัยในห้องเรียนของนักเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ครูผู้สอนวิชาสังคมศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ประเมินวินัยในห้องเรียนของนักเรียน (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

2. แบบบันทึกวินัยในห้องเรียน ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบบันทึกวินัยในห้องเรียน โดยมีวิธีดำเนินการ ดังนี้ คือ

2.1 ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมโดยการสังเกต

2.2 สัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาสังคมศึกษา เกี่ยวกับวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

2.3 ผู้วิจัยเข้าไปสังเกตวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1-2/9 โรงเรียนบางปะหัน โดยนั่งอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินเสียงชัดเจน แล้วจดบันทึกพฤติกรรมที่สังเกตได้

2.4 นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 2.1 - 2.3 และคำตอบจากแบบประเมินวินัยในห้องเรียนของครูผู้สอนวิชาสังคมศึกษาที่สอดคล้องกับการสังเกตของผู้วิจัยมาสร้างแบบบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียน แล้วจึงนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน ชุดเดิมตรวจสอบรายละเอียดของแบบบันทึกวินัยในห้องเรียนให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.5 นำแบบบันทึกวินัยในห้องเรียนที่แก้ไข แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางปะหัน อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 8 คน ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่างก่อนนำไปใช้ในการทดลอง

ลักษณะของแบบบันทึกวินัยในห้องเรียน

แบบบันทึกวินัยในห้องเรียนเป็นแบบบันทึกพฤติกรรมที่ได้จากการสังเกตตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชั่วโมงวิชาสังคมศึกษาทั้งในเวลาที่ครูสอน และเวลาที่ครูมอบหมายงานให้ทำ โดยจะบันทึกพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในวิชาสังคมศึกษา แบ่งเป็น 2 ช่วง คือ ขณะที่ครูสอน 30 นาที และเวลาที่ครูมอบหมายงานให้ทำ 20 นาที (ในภาคผนวก ข)

การให้คะแนนวินัยในห้องเรียน

1. ถ้าพฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้นในช่วงเวลาของการสังเกต ให้ับความดี หรือจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น โดยเขียนเลข 1 ลงในแบบบันทึกพฤติกรรมตรงช่วงเวลาที่พฤติกรรมนั้นเกิดขึ้น

2. ถ้าพฤติกรรมเป้าหมายไม่เกิดขึ้นในช่วงเวลาของการสังเกต ให้เขียนเลข 0 ลงในแบบบันทึกพฤติกรรมตรงช่วงเวลานั้น

3. โปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค

3.1 ผู้วิจัยศึกษาตรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองและการใช้หลักฟรีแมค

3.2 สร้างโปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

3.3 นำโปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คนชุดเดิมตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ กิจกรรม เนื้อหา และวิธีดำเนินการ

3.4 นำโปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักறிแมคที่สร้างขึ้นมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางปะหัน อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา วิธีการ และเวลาที่ใช้ในการทดลอง

3.5 นำโปรแกรมที่ทดลองใช้แล้วมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อใช้ในการวิจัยต่อไป สำหรับโปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักறிแมค ผู้วิจัยทำการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวม 12 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที คือ วันอังคารและวันพฤหัสบดี เวลา 11.00 - 11.50 น. (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

4. โปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ

4.1 ผู้วิจัยศึกษาดูรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองและการชี้แนะ

4.2 สร้างโปรแกรมควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะให้สอดคล้องกับความต้องการของการศึกษาค้นคว้า

4.3 นำโปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คนชุดเดิมตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ กิจกรรม เนื้อหา และวิธีดำเนินการ

4.4 นำโปรแกรมการชี้แนะที่สร้างขึ้นมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางปะหัน อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหาวิธีการและเวลาที่ใช้ในการทดลอง

4.5 นำโปรแกรมที่ทดลองใช้แล้วมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อใช้ในการวิจัยต่อไป สำหรับโปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ผู้วิจัยทำการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวม 12 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที คือ วันพุธและวันศุกร์ เวลา 11.00 - 11.50 น. (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

การเตรียมการก่อนการทดลอง

1. เลือกผู้ช่วยวิจัย 1 คน และครูผู้ร่วมการทดลอง 1 คน โดยมีหลักการเลือกผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลอง ดังนี้คือ ครูผู้ช่วยวิจัยเป็นครูแนะแนวและครูผู้ร่วมการทดลองเป็นครูสอนวิชาสังคมศึกษา ที่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาสังคมศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มาแล้ว ไม่ต่ำกว่า 5 ปี และขณะนี้อยู่กำลังสอนนักเรียนห้อง ม.2/4 และ ม.2/7 เมื่อผู้วิจัยได้รับความร่วมมือจากผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลองแล้ว จึงชี้แจงให้บุคคลทั้งสองดังกล่าวทราบรายละเอียด เกี่ยวกับการดำเนินการทดลอง และสิ่งที่จะต้องกระทำตลอดการทดลอง

2. ฝึกผู้ช่วยวิจัย และครูผู้ร่วมการทดลองโดยผู้วิจัยอธิบายให้เข้าใจหลักการปฏิบัติกิจกรรมวิธีการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคและวิธีการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ การให้คะแนนในการสังเกตแต่ละชั้น จนเข้าใจและสามารถนำไปใช้กับนักเรียนได้ การฝึกนี้ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ก่อนเริ่มการทดลอง

หลังจากผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลองทราบแล้ว ผู้วิจัยสาธิตการใช้การควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคและการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะแก่ครูผู้ร่วมการทดลอง และให้ครูผู้ร่วมการทดลองฝึกจนใช้ได้เหมาะสม สำหรับการให้คะแนนในการสังเกต ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกบันทึกและให้คะแนนจนถูกต้อง

ขั้นตอนการสังเกตพฤติกรรม

1. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยศึกษาและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของการวิจัย

2. ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยศึกษานิยามศัพท์เฉพาะของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน และแบบบันทึกการสังเกตให้เข้าใจและใช้ได้ถูกต้อง โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกสังเกต บันทึกพฤติกรรมและหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องก่อนเริ่มทำการทดลองเป็นเวลา 2 สัปดาห์ จนได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป

3. การวิจัยครั้งนี้ใช้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ (Event Sampling) โดยสังเกตในวิชาสังคมศึกษาสัปดาห์ละ 2 ครั้ง โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตวินัยในห้องเรียนของนักเรียนก่อนการทดลองเป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที

แบ่งการสังเกตเป็น 2 ช่วง คือช่วงเวลาที่ครูสอน 30 นาที และช่วงเวลาที่ครูมอบหมายงานให้
ทำ 20 นาที ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 กลุ่มทดลองที่ 1 สังเกตและบันทึกพฤติกรรมในวันอังคารและวันพฤหัสบดี

เวลา 11.00 - 11.50 น.

3.2 กลุ่มทดลองที่ 2 สังเกตและบันทึกพฤติกรรมในวันพุธและวันศุกร์

เวลา 11.00 - 11.50 น.

4. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ในวิชา
สังคมศึกษาโดยนั่งในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินเสียงชัดเจน โดย
ไม่รบกวนการเรียนการสอน หรือไม่ให้ความสนใจ ผู้รับการทดลองคนเดียวคนหนึ่งเป็นพิเศษและ
ไม่ให้นักเรียนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมวินัยในห้องเรียน

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตใช้สัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้สังเกต 2 คน
ซึ่งมีค่าตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป จึงถือว่าการสังเกตนั้นเชื่อถือได้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 :
43) สูตรในการคำนวณมี ดังนี้

$$\text{สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{ความถี่รวมต่ำกว่า}}{\text{ความถี่รวมสูงกว่า}}$$

ในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย จะสังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของ
นักเรียน เพื่อหาดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตทั้ง 3 ระยะเวลา จะต้องได้ค่าดัชนีความเชื่อมั่น
ตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการวิจัย

การทดลองครั้งนี้เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design)

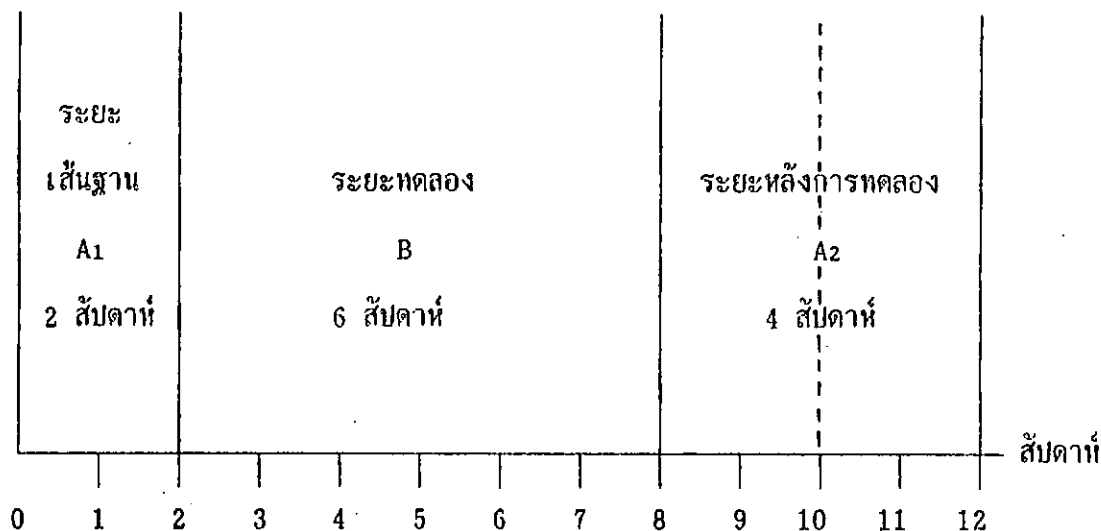
(ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 217 - 218) แบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะเส้นฐานพฤติกรรม (A₁) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย สังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในสภาพการเรียนการสอนปกติโดยนักเรียนยังไม่ใช้การควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคและการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ เมื่อหมดเวลาสังเกตแต่ละครั้งผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย นำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง (B) ใช้เวลา 6 สัปดาห์ ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในสภาพการเรียนการสอนปกติ โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 จะได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค และนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 จะได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง (A₂) ใช้เวลา 4 สัปดาห์ โดยแบ่งออกเป็น 2 ช่วงคือ ช่วงติดตามผล และช่วงศึกษาความคงทนของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่มในสภาพการเรียนการสอนปกติ ในระยะนี้นักเรียนจะไม่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคและการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ

ความถี่ของวินัยในห้องเรียน

ภาพประกอบ 1 ภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (Reversal Design) โดยแบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

1. ระยะเส้นฐานพฤติกรรม (A1) เริ่มสัปดาห์ที่ 1 - 2 ใช้เวลาทั้งหมด 2 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 14 มิถุนายน พ.ศ. 2537 ถึงวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2537 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของผู้รับการทดลองในกลุ่มทดลองที่ 1 ในสภาพการเรียนการสอนปกติในช่วงเวลาเรียนวิชาสังคมศึกษา ทุกวันอังคารและวันพฤหัสบดี เวลา 11.00- 11.50 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกต และบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ในทุกวันพุธและวันศุกร์ เวลา 11.00 - 11.50 น. ใช้เวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ในแต่ละครั้งจะแบ่งการสังเกตออกเป็น 2 ช่วง ช่วงละ 30 นาที และ 20 นาที ในแต่ละช่วง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนขณะที่ครูสอนและขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ เมื่อหมดเวลาในการสังเกต ผู้วิจัยนำผลการบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องกับผู้ช่วยวิจัยซึ่งมี

ค่าตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป แล้วจดบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้ ปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เท่ากับ 0.86 และ 0.87 ตามลำดับ โดยระยะนี้ยังไม่ได้ใช้การควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคและการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะและนำคะแนนของนักเรียนแต่ละคนเขียนกราฟความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนก่อนการทดลอง

2. ระยะทดลอง (B) เริ่มทำการทดลอง สัปดาห์ที่ 3 - 8 รวม 6 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 28 มิถุนายน พ.ศ. 2537 ถึงวันที่ 5 สิงหาคม พ.ศ. 2537 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 ครูผู้สอนวิชาสังคมศึกษาใช้โปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคกับนักเรียนขณะเรียนวิชาสังคมศึกษา ในวันอังคารและวันพฤหัสบดี เวลา 11.00 - 11.50 น. สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที เริ่มตั้งแต่วันที่ 28 มิถุนายน พ.ศ. 2537 ถึงวันที่ 4 สิงหาคม พ.ศ. 2537 แบ่งการสังเกตออกเป็น 2 ช่วง ช่วงละ 30 นาที และ 20 นาที ในแต่ละช่วง ผู้วิจัยและนักเรียนสังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนเอง ขณะที่ครูสอนและขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ เมื่อหมดเวลาในการสังเกต ผู้วิจัยนำผลการบันทึกวินัยในห้องเรียน มาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องกับนักเรียนซึ่งมีค่าตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป จึงจะได้รับการเสริมแรง แล้วจดบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้ ครูจึงให้การเสริมแรงกับนักเรียนตามเงื่อนไขการเสริมแรงที่ตกลงไว้ (ตามโปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคในภาคผนวก) ปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มทดลองที่ 1 เท่ากับ 0.90 และใช้คะแนนของนักเรียนแต่ละคน เขียนกราฟเพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนขณะทดลอง

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ครูผู้สอนวิชาสังคมศึกษาใช้โปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ขณะเรียนวิชาสังคมศึกษาในวันพุธและวันศุกร์ เวลา 11.00 - 11.50 น. สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที เริ่มตั้งแต่วันที่ 29 มิถุนายน พ.ศ. 2537 ถึงวันที่ 5 สิงหาคม พ.ศ. 2537 แบ่งการสังเกตออกเป็น 2 ช่วง ช่วงละ 30 นาที และ 20 นาที ในแต่ละช่วง ผู้วิจัยและนักเรียนสังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ในขณะที่ครูสอนและขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ โดยในกลุ่มทดลองนี้ ครูใช้การชี้แนะเมื่อนักเรียนมีวินัยใน

ห้องเรียนต่ำ เมื่อหมดเวลาในการสังเกต ผู้วิจัยนำผลการบันทึกวินัยในห้องเรียนมาหา สัมประสิทธิ์ความสอดคล้องกับบันทึกของนักเรียนซึ่ง มีค่าตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป จึงจะได้รับการ เสริมแรงแล้วจดบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้ ครูจึงนำผลการเสริมแรงกับ นักเรียน ตามเงื่อนไขการเสริมแรงที่ตกลงไว้ (ตามโปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับการ ชี้นะ ในภาคผนวก) ปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มทดลองที่ 2 เท่ากับ 0.90 และใช้คะแนนของนักเรียนแต่ละคนเขียนกราฟ เพื่อการเปลี่ยนแปลงของวินัยใน ห้องเรียนของนักเรียนขณะทดลอง

3. ระยะหลังการทดลอง (A₂) เริ่มสัปดาห์ที่ 9 - 12 รวม 4 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 9 สิงหาคม 2537 ถึงวันที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2537 แบ่งออกเป็น 2 ระยะคือ ระยะติดตามผล หลังการทดลองและระยะศึกษาความคงทนของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดย กลุ่มทดลองที่ 1 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ทุกวันอังคาร และวันพฤหัสบดีเวลา 11.00 - 11.50 น. เริ่มตั้งแต่วันที่ 9 สิงหาคม พ.ศ. 2537 ถึงวันที่ 1 กันยายน พ.ศ. 2537 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกวินัยในห้อง เรียนของนักเรียน ทุกวันพุธและวันศุกร์เวลา 11.00 - 11.50 น. เริ่มตั้งแต่วันที่ 10 สิงหาคม พ.ศ. 2537 ถึงวันที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2537 ในสภาพการเรียนการสอนปกติใน วิชาสังคมศึกษา การสังเกตแบ่งออกเป็น 2 ระยะ ระยะละ 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที แบ่งการสังเกตออกเป็น 2 ช่วง ช่วงละ 30 นาที และ 20 นาที ในแต่ละ ช่วง เมื่อหมดเวลาการสังเกตแล้ว ผู้วิจัยนำผลการบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนมาหา สัมประสิทธิ์ความสอดคล้องกับผู้ช่วยวิจัย ซึ่งมีค่าตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป แล้วจดบันทึกวินัยในห้อง เรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้ ปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เท่ากับ 0.89 และ 0.91 ตามลำดับ โดยในระยะนี้ไม่ได้ใช้การควบคุม ตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคและการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้นะ และใช้คะแนนของ นักเรียนแต่ละคนเขียนกราฟความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนภายหลังการทดลองและถ้า วันใดตรงกับวันหยุด ผู้วิจัยได้ทำการทดลองชดเชยในกลุ่มทดลองที่ 2 ดังนี้ วันหยุดที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2537 ชดเชยในวันที่ 18 กรกฎาคม 2537 และวันหยุดที่ 12 สิงหาคม พ.ศ.

2537 ขตเซยในวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2537

วิธีจัดการกับข้อมูล

ผู้วิจัยได้จัดการกับข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการควบคุมตนเอง ควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค
2. เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการควบคุมตนเอง ควบคู่กับการชี้แนะ
3. เปรียบเทียบผลต่างของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนก่อนและหลังที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคกับนักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ
4. ใช้คะแนนของนักเรียนแต่ละคนเขียนกราฟ เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละระยะ คือ ตั้งแต่ระยะเส้นฐาน ระยะทดลอง จนถึงระยะหลังการทดลอง และระยะศึกษาความคงทน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน
 - 1.1 ค่ามัธยฐาน (Median)
 - 1.2 ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile Deviation)
2. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน
 - 2.1 เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนภายในกลุ่มของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซ์ (The Wilcoxon Matched Pairs Signed- Ranks Test) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 91 - 97)
 - 2.2 เปรียบเทียบผลต่างของวินัยในห้องเรียนก่อนและหลังการทดลองระหว่าง

กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้การทดสอบของแมน-วิทนี (The Mann - Whitney U Test) (ในภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 120 - 128)

$$U_1 = n_1 n_2 + \frac{n_1(n_1 + 1)}{2} - \sum P_1$$

$$U_2 = n_1 n_2 + \frac{n_2(n_2 + 1)}{2} - \sum R_2$$

เมื่อ	U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบ
	n_1	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาจากประชากร กลุ่มที่ 1
	n_2	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาจากประชากร กลุ่มที่ 2
	$\sum P_1$	แทน	ผลรวมของอันดับของข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มที่ 1
	$\sum R_2$	แทน	ผลรวมของอันดับของข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มที่ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลอง และแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมาย ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
Mdn (diff)	แทน	ค่ามัธยฐานของกลุ่มตัวอย่าง
Mdn (diff)	แทน	ค่าความแตกต่างของค่ามัธยฐานของกลุ่มตัวอย่าง
Q.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของกลุ่มตัวอย่าง
Q.D.	แทน	ค่าความแตกต่างของส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของกลุ่มตัวอย่าง
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบของวิลคอกัน
U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของแมน-วิทนีย์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับดังนี้

1. เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักพรีแมค
2. เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ
3. เปรียบเทียบผลต่างของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และ กลุ่มทดลองที่ 2

4. แสดงความเปลี่ยนแปลงของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยการเขียนกราฟเส้น

ข้อ 1-3 แสดงในตาราง 1-3 และข้อ 4 แสดงในภาพประกอบ 1 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตาราง 1 เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมกก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลองที่ 1	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	24.25	2.5	0**
หลังการทดลอง	8	28.00	3.0	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 ปรากฏว่า วินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 เพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 6 ในภาคผนวก)

ตาราง 2 เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้การควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลองที่ 2	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	25.25	2.0	0**
หลังการทดลอง	8	31.75	3.0	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

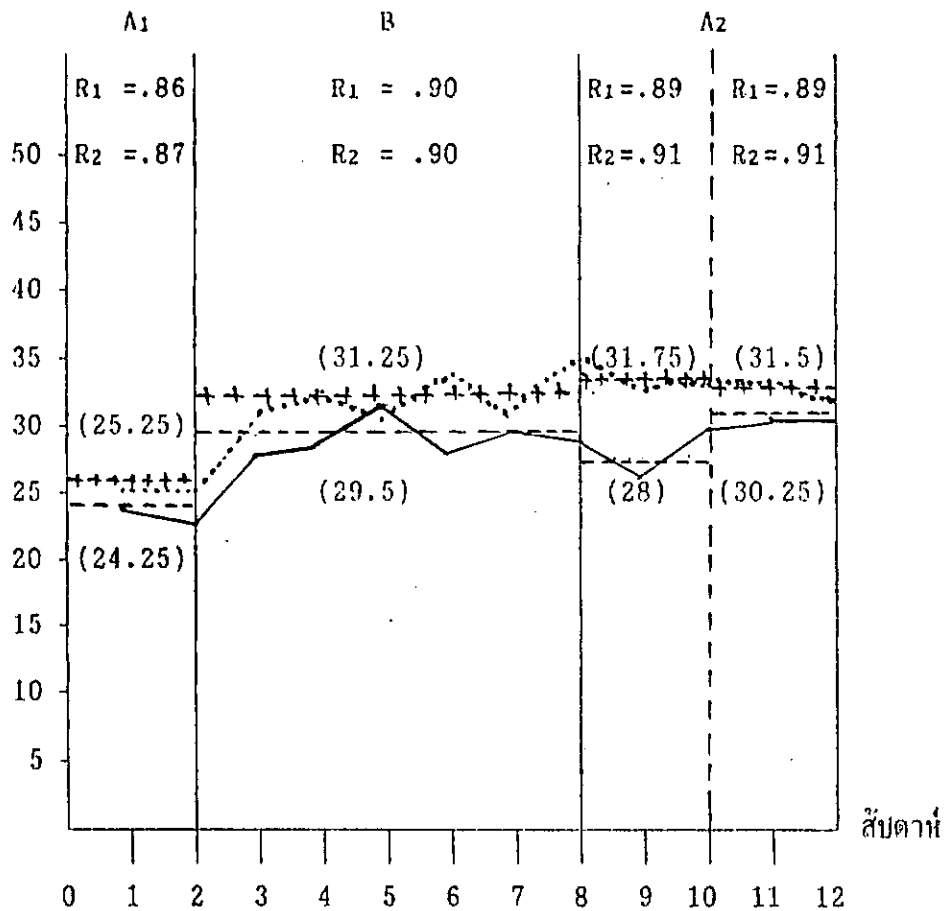
จากตาราง 2 ปรากฏว่าวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 7 ในภาคผนวก)

ตาราง 3 เปรียบเทียบผลต่างของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองของ
นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

กลุ่มทดลอง	N	Mdn _(diff)	Q.D. _(diff)	U
กลุ่มทดลองที่ 1	8	12.0	3.0	28.5
กลุ่มทดลองที่ 2	8	13.0	3.0	

จากตาราง 3 ปรากฏว่าวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ เพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 8 ในภาคผนวก)

ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

ภาพประกอบ 2 แสดงการเปลี่ยนแปลงของวินัยในห้องเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และ
กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

— ค่ามัธยฐานของความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1
ในแต่ละสัปดาห์

..... ค่ามัธยฐานของความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2
ในแต่ละสัปดาห์

— — — ค่ามัธยฐานเฉลี่ยของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ในแต่ละช่วง

++++ ค่ามัธยฐานเฉลี่ยของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ในแต่ละช่วง

R1 ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มทดลองที่ 1

R2 ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มทดลองที่ 2

จากภาพประกอบ 2 จะเห็นได้ว่าค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค ในระยะเส้นฐานและระยะทดลองเพิ่มขึ้นจาก 24.25 เป็น 29.5 และเมื่อพิจารณาค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในระยะติดตามผลลดลงเป็น 28.00 และในระยะความคงทนเป็น 30.25 แสดงว่าวิธีการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคสามารถเพิ่มวินัยในห้องเรียนของนักเรียนได้

สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนในระยะเส้นฐานพฤติกรรมและระยะทดลองเพิ่มขึ้นจาก 25.25 เป็น 31.25 และเมื่อพิจารณาค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในระยะติดตามผลเพิ่มขึ้นเป็น 31.75 และในระยะความคงทนเป็น 31.5 แสดงว่าการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะสามารถเพิ่มวินัยในห้องเรียนของนักเรียนได้

เมื่อเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเฉลี่ยของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะเส้นฐานปรากฏว่าค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มใกล้เคียงกัน ส่วนในระยะทดลองค่ามัธยฐานเฉลี่ยของวินัยในห้องเรียนของกลุ่มทดลองที่ 1 ต่ำกว่ากลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะติดตามผลค่ามัธยฐานเฉลี่ยของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ทดลองที่ 1 ลดลงเล็กน้อย แต่ของกลุ่มทดลองที่ 2 เพิ่มขึ้นเล็กน้อย และในระยะติดตามผลความคงทนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มพบว่ากลุ่มทดลองที่ 1 เพิ่มขึ้นเล็กน้อย กลุ่มทดลองที่ 2 ลดลงเล็กน้อย อย่างไรก็ตามค่ามัธยฐานเฉลี่ยของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 สูงกว่าของกลุ่มทดลองที่ 1 ในทุกระยะการทดลอง

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค
2. เพื่อเปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ
3. เพื่อเปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนที่ควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคกับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้นหลังการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค
2. นักเรียนมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้นหลังการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ
3. นักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคและนักเรียนได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะมีวินัยในห้องเรียนแตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

โรงเรียนบางปะหัน อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2537 ที่มีวินัยในห้องเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 95 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางปะหัน อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2537 ที่มีวินัยในห้องเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายของประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบประเมินวินัยในห้องเรียน
2. แบบบันทึกวินัยในห้องเรียน
3. โปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค
4. โปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ

การดำเนินการทดลอง

1. ระยะก่อนการทดลอง
 - 1.1 ผู้วิจัยเลือกผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลอง
 - 1.2 ผู้วิจัยดำเนินการฝึกผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลองให้เข้าใจหลักการปฏิบัติกรรมวิธีการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค และวิธีการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ จนเข้าใจและสามารถนำไปใช้กับนักเรียนได้โดยใช้เวลาฝึก 2 สัปดาห์
 - 1.3 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกสังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียน เพื่อหาดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต จนได้ค่าดัชนีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.86

1.4 สํารวจกิจกรรมที่ชอบและตัวเสริมแรงที่นักเรียนในกลุ่มทดลองต้องการ

2. ระยะดำเนินการทดลอง ใช้เวลา 12 สัปดาห์ โดยดำเนินการทดลองตั้งแต่วันที่ 14 มิถุนายน พ.ศ.2537 ถึงวันที่ 2 กันยายน พ.ศ.2537 การทดลองครั้งนี้เป็นแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) โดยแบ่งการทดลองเป็น 3 ระยะ คือ

2.1 ระยะพื้นฐานพฤติกรรม (A₁) ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกวิจัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในสภาพการเรียนการสอนปกติ ในเวลา 2 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 14 มิถุนายน พ.ศ.2537 ถึงวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ.2537 สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที โดยค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เท่ากับ 0.86 และ 0.87 ตามลำดับ

2.2 ระยะทดลอง (B) เริ่มตั้งแต่สัปดาห์ที่ 3-8 ตั้งแต่วันที่ 28 มิถุนายน พ.ศ.2537 ถึงวันที่ 5 สิงหาคม พ.ศ.2537 ระยะนี้ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักพรีแมค ในกลุ่มทดลองที่ 1 และใช้โปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะในกลุ่มทดลองที่ 2 โดยผู้วิจัยนำผลการบันทึกวินัยในห้องเรียนของผู้วิจัยและของนักเรียนในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ใช้เวลา 6 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที โดยดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เท่ากันคือ 0.90

2.3 ระยะหลังการทดลอง (A₂) แบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ระยะติดตามผล และระยะศึกษาความคงทนโดยระยะติดตามผลใช้เวลา 2 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 9 สิงหาคม พ.ศ. 2537 ถึงวันที่ 19 สิงหาคม พ.ศ.2537 และระยะศึกษาความคงทนใช้เวลา 2 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 23 สิงหาคม พ.ศ.2537 ถึงวันที่ 2 กันยายน 2537 ระยะนี้ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ในระยะนี้ไม่มีการใช้โปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักพรีแมคและโปรแกรมควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ โดยใช้เวลาสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที โดยค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตวินัยในห้องเรียนของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 มีค่าเท่ากับ 0.89 และ 0.91

ตามลำดับ

3. หลังสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.1 นำผลการสังเกตจากแบบบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนมาหาค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต ระหว่างผู้สังเกต 2 คน

3.2 นำผลการสังเกตจากแบบบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในข้อ 3.1 มาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ

3.3 นำเสนอข้อมูลทุกระยะของการทดลองด้วยกราฟเส้นตรง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักพร้แมคโดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test)

2. เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ โดยใช้หลักการทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test)

3. เปรียบเทียบผลต่างของวินัยในห้องเรียนก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้การทดสอบของแมน-วิทนี (The Mann-Whitney U Test)

สรุปผลของการค้นคว้า

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. เมื่อเปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค ปรากฏว่าวินัยในห้องเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เมื่อเปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ปรากฏว่าวินัยในห้องเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. เปรียบเทียบผลต่างของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค และกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ผลปรากฏว่าวินัยในห้องเรียนของนักเรียนไม่แตกต่างกัน

การอภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค และการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ที่มีต่อวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางปะหัน อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปรากฏผลดังนี้

1. วินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับใช้หลักฟรีแมค ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค สามารถเพิ่มความดีของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนได้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ วารุณีย์ จันทะแสงสุก (2525:59) ที่ศึกษาพบว่าการสังเกตตนเองควบคู่กับการเสริมแรงตนเองตามกฎฟรีแมค ทำให้ความดีของพฤติกรรมสนใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพิ่มขึ้นมากกว่าการ

สังเกตตนเองหรือการเสริมตนเองตามกฎหรีแม้อย่างเดียว

นอกจากนี้ยังไม่มีงานวิจัยที่ใช้เทคนิคการควบคุมตนเองโดยการสังเกตตนเองควบคู่กับการควบคุมโดยใช้สิ่งเร้าภายนอก ซึ่งมีแต่เพียงงานวิจัยที่ให้การควบคุมตนเอง โดยการสังเกตตนเอง หรืองานวิจัยที่ให้การควบคุมโดยใช้สิ่งเร้าภายนอกอย่างเดียวยกเว้นเปรียบเทียบกัน ดังเช่น ผลการวิจัยของศิริลักษณ์ รักษาทรัพย์ (2534:52) ที่ศึกษาพบว่า การให้หลักพรินแมคสามารถทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงขึ้นก่อนการทดลอง

จากงานวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการควบคุมตนเองโดยการสังเกตตนเอง การควบคุมตนเองโดยการกำหนดเงื่อนไขให้ตนเอง หรือการควบคุมจากสิ่งเร้าภายนอก เพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่งก็สามารถพัฒนาพฤติกรรมต่าง ๆ ได้ ทั้งนี้เพราะการควบคุมตนเองนั้น นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจที่จะปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมาย และจากการที่นักเรียนได้สังเกตพฤติกรรมของตนเองโดยการสังเกตพฤติกรรมตนเอง ทำให้นักเรียนได้ตระหนักถึง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของตนเองในขณะนั้น จนทำให้เกิดการประเมินตนเองได้ว่าตนได้ทำพฤติกรรมตามเป้าหมายแล้วหรือยัง (Kanfer and others. 1976 : 459) ดังที่จอห์นสันและไวท์ (Johnson and White. 1971 : 488 - 497) ได้เสนอทัศนะว่า การกำหนดเงื่อนไขให้บุคคลได้ประเมินตนเองและมีโอกาสเลือกควบคุมตนเองได้นั้น มีคุณสมบัติเหมือนเป็นตัวเสริมแรงแฝงอยู่ ซึ่งหมายความว่า มนุษย์มีความพอใจที่ได้ควบคุมพฤติกรรมของตนเองยิ่งกว่าการถูกผู้อื่นควบคุม และสอดคล้องกับเลฟคอร์ต (Lefcourt. 1966 : 206-220) พบว่าการที่บุคคลมีโอกาเลือกเงื่อนไขแวดล้อม เพื่อสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้วยตนเองนั้น ทำให้บุคคลมีแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมมากขึ้น เนื่องจากแต่ละบุคคลมีฐานะ เป็นสิ่งแวดล้อมที่สำคัญที่สุดของตนอยู่แล้ว ฉะนั้นการที่บุคคลสามารถควบคุมตนเองได้ จึงเป็นการเสริมแรงตนเองที่ทำให้เกิดความภาคภูมิใจ ดังนั้นเมื่อใช้ทั้ง 2 วิธีการควบคู่กันก็ยิ่งทำให้สามารถพัฒนาพฤติกรรมของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งในที่นี้คือวินัยในห้องเรียน

2. วินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้

นอกจากนี้ยังไม่มีงานวิจัยที่ใช้เทคนิคการควบคุมตนเองโดยการสังเกตควบคู่กับการชี้แนะ มีแต่การวิจัยที่ใช้เพียงอย่างเดียวอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น งานวิจัยของกัณจะนา พุ่มมาลา (2424 : 63 - 66) ได้ศึกษาพบว่า การควบคุมตนเองสามารถทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความกลัวในการพูดหน้าชั้นเรียนลดลง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศกวรรณ เทศศรีเมือง (2535 : 49 - 52) ได้ศึกษาพบว่า การควบคุมตนเองและการชี้แนะสามารถทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความขยันหมั่นเพียรสูงขึ้น นอกจากนี้เกรกเฮด และคณะ (Craighead and others. 1976 : 128 - 129) ได้กล่าวถึงการชี้แนะว่า เป็นสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่างและมีประสิทธิภาพที่จะควบคุมการเกิดพฤติกรรมของนักเรียนได้ ดังนั้นเมื่อใช้ทั้ง 2 วิธีการควบคู่กันก็ยิ่งทำให้สามารถพัฒนาพฤติกรรมของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้นซึ่งในทำนองเดียวกันในห้องเรียน

3. นักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค และนักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะมีวินัยในห้องเรียนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เพราะการปรับพฤติกรรมการควบคุมตนเองโดยการสังเกตตนเองจะได้ผลดีและอาจให้ผลดีกว่าการใช้หลักฟรีแมค และการชี้แนะเพียงอย่างเดียว ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วารุณีย์ จันทรแสงสุก (2525 : 59) ที่ได้ศึกษาพบว่า การสังเกตตนเองควบคู่กับการเสริมแรงตนเองตามกฎฟรีแมคทำให้ความถี่ของพฤติกรรมสนใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเพิ่มขึ้นมากกว่าการสังเกตตนเอง หลังการเสริมแรงตนเองตามกฎฟรีแมคอย่างเดียว ซึ่งในที่นี้ทั้ง 2 กลุ่มได้ใช้การควบคุมตนเอง ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาความมีวินัยในห้องเรียนได้เพิ่มขึ้น และยังมีการควบคุมจากสิ่งเร้าภายนอกควบคู่ด้วยยิ่งทำให้ความมีวินัยในห้องเรียนพัฒนาเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน ดังเช่น กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ใช้การควบคุมตนเอง ซึ่งเป็นการควบคุมตนเองโดยการสังเกตตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค ซึ่งได้จากครูให้ทำกิจกรรมที่ชอบและกลุ่มทดลองที่ 2 ใช้การควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะจากครูยอมทำให้นักเรียนพอใจและภูมิใจที่พัฒนาตนเองได้ พร้อมกับได้รับการเสริมแรงจากครูไม่ว่าจะเป็นวิธีใดผลสุดท้ายนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ก็เกิดความภาคภูมิใจและพอใจที่จะพัฒนาตนเองไปพร้อมกัน จึงทำให้การใช้สิ่งเร้าภายนอกควบคู่กันที่ต่างกันส่งผลไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มตลอดระยะเวลาที่เข้าร่วมการทดลอง นักเรียนเกิดความพอใจ และสนใจ พร้อมทั้งพัฒนาตนเอง และยังพอใจจากการได้เล่นกิจกรรม หรือการที่ครูชี้แนะด้วยจึงทำให้วินัยในห้องเรียนที่นักเรียนพัฒนาขึ้นทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 จากผลการวิจัยนี้แสดงว่าการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักหรือแมค และการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะใช้ได้ผลดีทั้ง 2 วิธีไม่แตกต่างกัน ดังนั้น ถ้าจะนำไปใช้ ผู้ใช้จะเลือกวิธีใดก็ได้ แต่ในการนำวิธีดังกล่าวไปใช้นั้น ผู้ที่จะนำไปใช้ต้องศึกษาและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมาย ลำดับ ขั้นตอนของวิธีการดังกล่าว ก่อนจะนำไปใช้รับพฤติกรรมความมีวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

1.2 ควรส่งเสริมให้นักเรียนใช้การควบคุมตนเองเพราะจะทำให้เกิดผลดีในการเรียนการสอน ซึ่งทำให้ครูไม่ต้องเสียเวลาในการควบคุมชั้นเรียน และการสอนให้นักเรียนได้รู้จักใช้การควบคุมตนเองนั้นเป็นการปรับพฤติกรรมที่ดี และสอดคล้องกับการเรียนการสอนในปัจจุบัน ซึ่งเน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง แต่ให้คำนึงถึงเวลาที่ใช้บันทึกพฤติกรรมในการควบคุมตนเองในขณะที่เรียน เพื่อไม่ให้เกิดผลเสียต่อการเรียนด้วย ดังเช่น การวิจัยครั้งนี้นักเรียนบันทึกพฤติกรรมทุก 10 นาทีได้ผลดี

1.3 ควรจัดอบรมหลักการปรับพฤติกรรมโดยการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักหรือแมค และการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะให้กับครู ผู้ปกครอง และผู้เกี่ยวข้องกับนักเรียนสามารถนำไปพัฒนาความมีวินัยในห้องเรียนของนักเรียนได้

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัย

2.1 ควรนำวิธีการควบคุมตนเองไปใช้ควบคู่กับวิธีการอื่น เช่น การเสริมแรงทางสังคม การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม การปรับสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

2.2 ควรนำวิธีการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้เล็ทพีร์แมค และการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ไปใช้กับพฤติกรรมอื่น เช่น การพูดที่ไม่เหมาะสม ความขยันหมั่นเพียรในการเรียน เป็นต้น

2.3 ควรนำวิธีการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้เล็ทพีร์แมคและการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างระดับอื่น ซึ่งมีปัญหาเรื่องความมีวินัยในห้องเรียน เช่น ระดับประถมศึกษาตอนปลาย และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นต้น

2.4 ควรติดตามผลเป็นระยะหลังจากเสร็จสิ้นการทดลอง เช่น ระยะ 1 เดือน ระยะ 3 เดือน และ 6 เดือน เป็นต้น เพื่อศึกษาความคงทน ความมีวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กัณจะนา พุ่มมาลา. การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการใช้แรงเสริมทางสังคมที่มีต่อความกล้าในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนปราจีนกัลยาณี จังหวัดปราจีนบุรี. ปริญญาโท ศึกษ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. แผนพัฒนาการศึกษานแห่งชาติ (ฉบับที่ 7 พ.ศ. 2535 - 2539). กรุงเทพฯ : สำนักนายกรัฐมนตรี, 2535.

ดวงแข ณ สงขลา. การเปรียบเทียบผลของการใช้แรงเสริมทางสังคมและการใช้สัญญาเงื่อนไขที่มีต่อระเบียบวินัยในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลสงขลา จังหวัดสงขลา. ปริญญาโท ศึกษ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.

ดวงเดือน พันธุมนาวินและเพ็ญแข ประจักษ์ปัจฉิม. รายงานการวิจัย เรื่อง จริยธรรมเยาวชนไทย. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520.

นิภา ศรีไพโรจน์. สถิติอนุพาราเมตริก. มหาสารคาม : ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2533.

ปภาวดี แจ่มศิริ. ผลของการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. อัดสำเนา.

ประดิษฐ์ ชวบเจริญ. วิชาการบริหารการศึกษาว่าด้วยกิจการนักเรียน. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดอักษรบัณฑิต, ม.ป.ป.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย, 2530.

พนัส หันนาคินทร์. หลักการบริหารโรงเรียนเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครู-
สวสันทา, 2521.

พรสุลี อาชาวารุง และสงบ ลักษณะ. "การปรับพฤติกรรมก่อนนอนในโรงเรียน." วารสาร
ครูศาสตร์. 6(2) : 49 - 55 ; กรกฎาคม - สิงหาคม 2519.

ภรณ์ อินทสร. ผลของการใช้การควบคุมตนเองปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหา-
วิทยาลัย, 2523. อัดสำเนา.

บุญไญ สาร. การบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะครูศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

เมธี ปลัณธนานท์. "การสอนเจริญศึกษาในโรงเรียน," ครูปริทัศน์. 7(1) : 58 ; 2524.

เปาวนาถ วุฒิธรัง. ผลของการเปิดโอกาสเลือกกิจกรรมภายหลังการทำงานแบบฝึกหัดวิชา
คณิตศาสตร์ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.
อัดสำเนา.

เปาวภา กันทรวิชยากุล. ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในห้องเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแม่ไมกวิทยาคม จังหวัดอ่างทอง.
ปริญญาโท ค.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2530. อัดสำเนา.

รัตนา นุตมากุล. ผลของการใช้เงื่อนไขการให้เบี้ยอรรถและการชี้แนะต่อพฤติกรรมทาง
การเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาทางพฤติกรรม. วิทยานิพนธ์
ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. อัดสำเนา.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525. พิมพ์ครั้งที่ 18.
กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2525.

วรัญญา ธีรธรรมากร. ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มควบคุมคุณภาพในการแก้ปัญหาขยะ เขียนวิจัย ในชั้นเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528. อัดสำเนา.

วันทนา กิ่งจางเจริญสุข. ผลการใช้การเสริมแรงทางบวกโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคลต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526. อัดสำเนา.

วารุณีย์ จันทรแสงสุก. ผลของการสังเกตตนเองและการเสริมแรงตนเอง ตามกฎฟรีแมคต่อ พฤติกรรมไม่สนใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนหลวงรัชดาภิเษก. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2525. อัดสำเนา.

ศศวรรณ เทศศรีเมือง. การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการชี้แนะที่มีต่อความ ยับยั้งชั่งใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. โรงเรียนสตรีราชินูทิศ จังหวัดอุดรธานี. ปรินุญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.

ศรารุช วงศ์ทอง. การเปรียบเทียบผลของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการชี้แนะที่มีต่อวินัย ในห้องเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตระการพิชผล อำเภอบ ตระการพิชผล จังหวัดอุบลราชธานี. ปรินุญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.

ศิริลักษณ์ รักษาทรัพย์. การเปรียบเทียบผลของการใช้หลักฟรีแมคกับการเสริมแรงทางสังคม ที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนรักษาททรัพย์พิทยากร อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี. ปรินุญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. การปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

_____. การปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

สุชา จันทน์เอม. จิตวิทยาในห้องเรียน. กรุงเทพฯ : แพรวพิทยา, 2521.

สุพล ชัดเทื้อ. การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเอง และการปรับเปลี่ยนที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดเสมียนนารี กรุงเทพมหานคร. ปรินทิพานันท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.

สุภาวดี ณะศรี. การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการใช้การชี้แนะ การเสริมแรงทางบวกและการค่อยๆลดถอนต่อการเพิ่มและการคงอยู่ของพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531. อัดสำเนา.

อรนงค์ วิทยานิพนธ์. การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวในห้องสมุดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดใหม่-ช่องลม กรุงเทพมหานคร. ปรินทิพานันท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.

อรพินท์ อนงค์ตระกูล. ผลของการใช้การสอนตนเองต่อการลดความรุนแรงของเค้กอายุ 10 - 12 ปี ในสถานสงเคราะห์เด็ก. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528. อัดสำเนา.

อรสา ไทयरณวงศ์. ผลของการใช้ควบคุมสิ่งเร้าในการเพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528. อัดสำเนา.

เอนกกุล กรี่แสง. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เนส, 2520.

- Alexander, R.N. and C.H. Apfel. "Altering Schedule of Reinforcement for Improved Classroom Behavior," in Exceptional Children. 43 : 97 - 99 ; 1976.
- Ayllon, Theodoro and Michael D. Roberta. "Eliminating Discipline Problems by Strengthening Academic Performance," Journal of Applied Behavior Analysis. 7 : 71 - 76 ; 1974.
- Bolstad, Orin D. and Stephen M. Johnson. "Self - Regulation in the Modification of Disruptive Classroom Behavior," Journal of Applied Behavior Analysis. 5 : 443 - 454 ; 1972.
- Brown, Reynold B., Rodney E. Copeland and Vance R. Hall. "The School Principle as a Behavior Modification," Journal of Educational Research. 66 : 175 - 180 ; 1977.
- Catania, A.C. and T.A. Brigham. Handbook of Applied Behavior Analysis. New York : Irvington Publishers Inc., 1978.
- Cormier, W.H. and L.S. Cormier. Interviewing Strategies for Helpers : A Guide to Assessment, Treatment, and Evaluation. Monterey, California : Brooks/Cole Publishing Company, 1979.
- Craighead, Edward W., Alen L. Kazdin and M.J. Mahoney. Behavior Modification. Boston : Houghton Mifflin Company, 1976.
- Drabman, Tonalld S., Robert Spitalnik and Daniel K. O'Leary. "Teaching Self - Control to Disruptive Children," Journal of Abnormal Psychology. 82 : 10 - 16 ; 1973.
- Fishbein, Jill E. and Barbara H. Wasik. "Effects of the Good Behavior Game on Disruptive Library Behavior," Journal of Applied Behavior Analysis. 14 : 89 - 93 ; 1981.
- Geller, Scott E., Lisa Paterson and Elizabeth Talbott. "A Behavior Analysis of Incentive Prompts for Motivating Seat Belt Use," Journal of Applied Behavior Analysis. 15 : 403 - 425 ; 1982.

- Houeten, Ronald Ban and Keith Sullivan. "Effects of An Audio Cuing System on the Rate of Teacher Praise," Journal of Applied Behavior Analysis. 8 : 197 - 201 ; 1975.
- Johnson, Stephen and Geoffery White. "Self-Observation as an Agent of Behavioral Change," Behavior Therapy. 2 : 488 - 497 ; 1971.
- Kanfer, Frederick H., G. Laurence and Grimm. Behavior Modification. Boston : Houghton Mifflin Company, 1976.
- Kazdin, Alan E. Behavior Modification in Applied Setting. Illinois : The Dorsey Press, 1984.
- Knapczyk, D.R and G. Livingston. "The Effects of Prompting Question - Asking Upon On - Task Behavior and Reading Comprehension," Journal of Applied Behavior Analysis. 7 : 115 - 121 ; 1974.
- Knight, Matha F. and Hugh S. Mckenzie. "Eliminate of Bedtime Thumbsucking in Home Setting Through Contingent Reading" Journal of Applied Behavior Analysis. 7 : 33 - 38 ; 1974.
- Lefcourt, H.M. "Internal Versus External Control of Reinforcement : A Review," Psychology Bulletin. 65 : 206 - 220 ; 1966.
- Machomey, R.K. Van and L. Meyerson. "Toilet Training of Normal and Retarded Children," Journal of Applied Behavior Analysis. 4 : 173 - 181 ; 1971.
- Muir, K.A. and Milan. "Parent Reinforcement for Children Achievement: The Use of a Lottery of Maximize Parent Training Effects," Journal of Applied Behavior Analysis. 15 : 445 - 460 ; 1982.
- Premack, D. "Toward Empirical Behavior Laws : I. Positive Reinforcement, 1959," in Behavior Modification Procedures for School Personnel. Edited by Beth Sulzer and G. Roy Mayer Illinois : The Dryden Press, Inc., 1972.

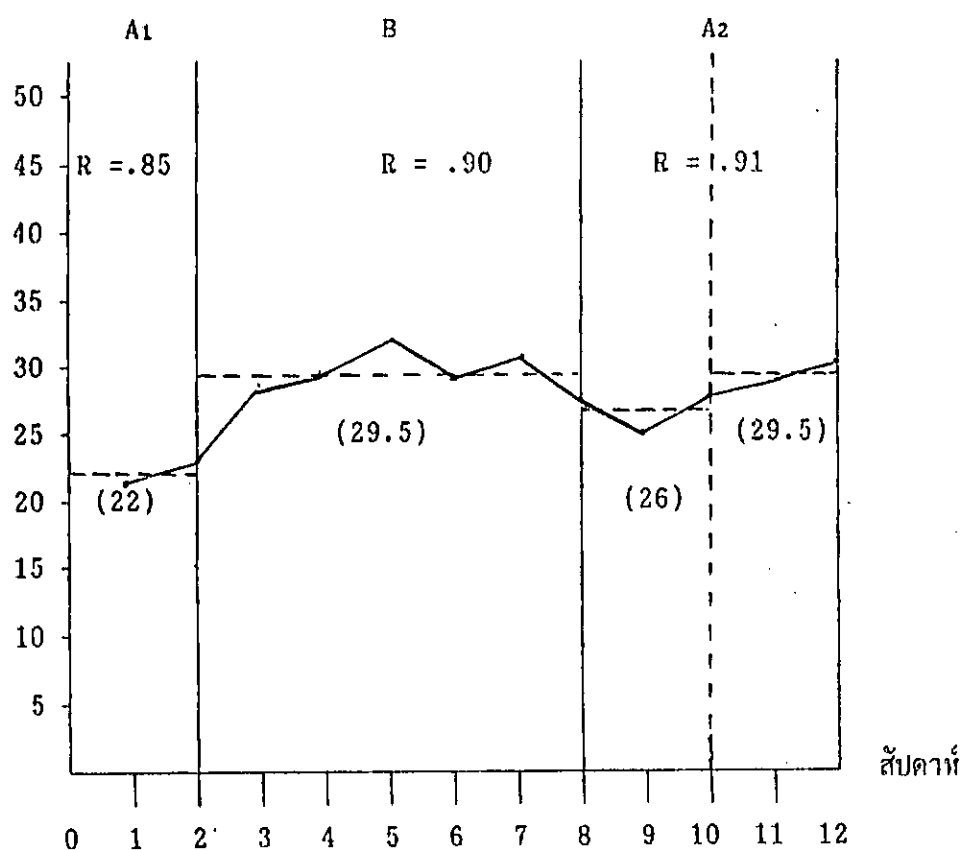
- Rosenbaum, Michael S. and James Breiling. "The Development and Functional Control of Reading - Comprehension Behavior," Journal of Applied Behavior Analysis. 9 : 323 - 333 ; 1976.
- Sagotsky, Gerald, Charlotte K. Patterson and Mark R. Lepper. "Training Children's Self - Control : A Field Experiment in Self - Monitoring and Goal - Setting in the Classroom," Journal of Experimental Child Psychology. 25 : 242 - 253 ; 1978.
- Thoresen, Carl E. and Michael J. Mahoney. Behavioral Self - Control. New York : Holt, Rinehart and Winston, 1974.
- Watson, David L. and Roland G. Tharp. Self - Directed Behavior : Self - Modification for Personnal Adjustment. California : Brooks/Cole Publishing Company, 1972.
- Wilson, Terence G. and Daniel K. O'Leary. Principles of Behavior Therapy. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice - Hall, 1980.

การคำนวณ

ภาคผนวก ก

- 1 ภาพแสดงความถี่ของวินัยในห้องเรียนเป็นรายบุคคลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะตลอด 3 ระยะ
- 2 ตารางแสดงความถี่ของวินัยในห้องเรียนเป็นรายบุคคลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคตลอด 3 ระยะ
- 3 ตารางแสดงความถี่ของวินัยในห้องเรียนเป็นรายบุคคลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ
- 4 ตารางแสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค
- 5 ตารางแสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ
- 6 ตารางแสดงวิธีการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนวินัยในห้องเรียนก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

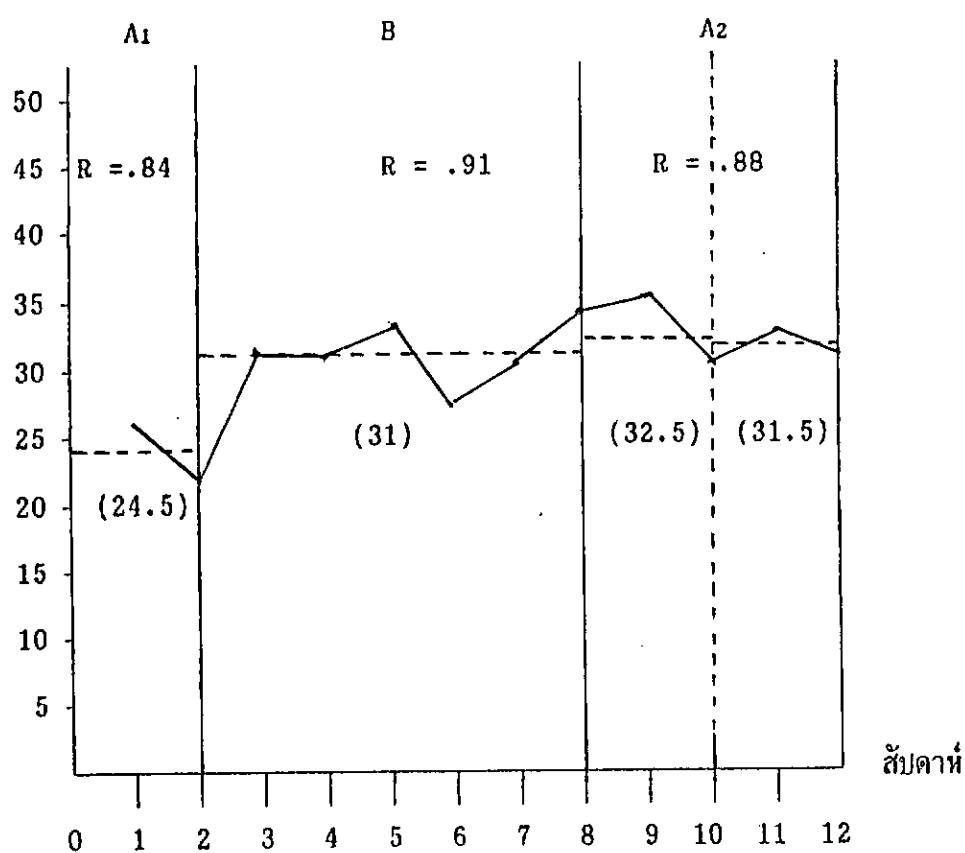
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

———— ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 3 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มทดลองที่ 1
 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคตลอด 3 ระยะ

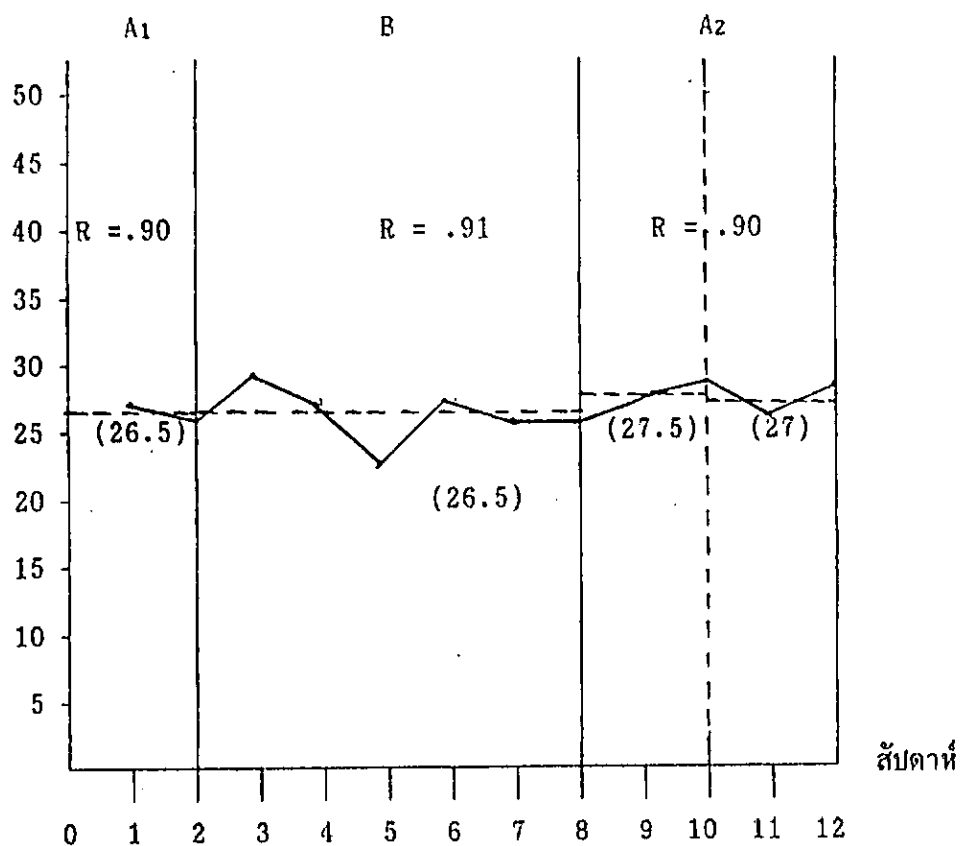
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

———— ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 4 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มทดลองที่ 1
 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคตลอด 3 ระยะ

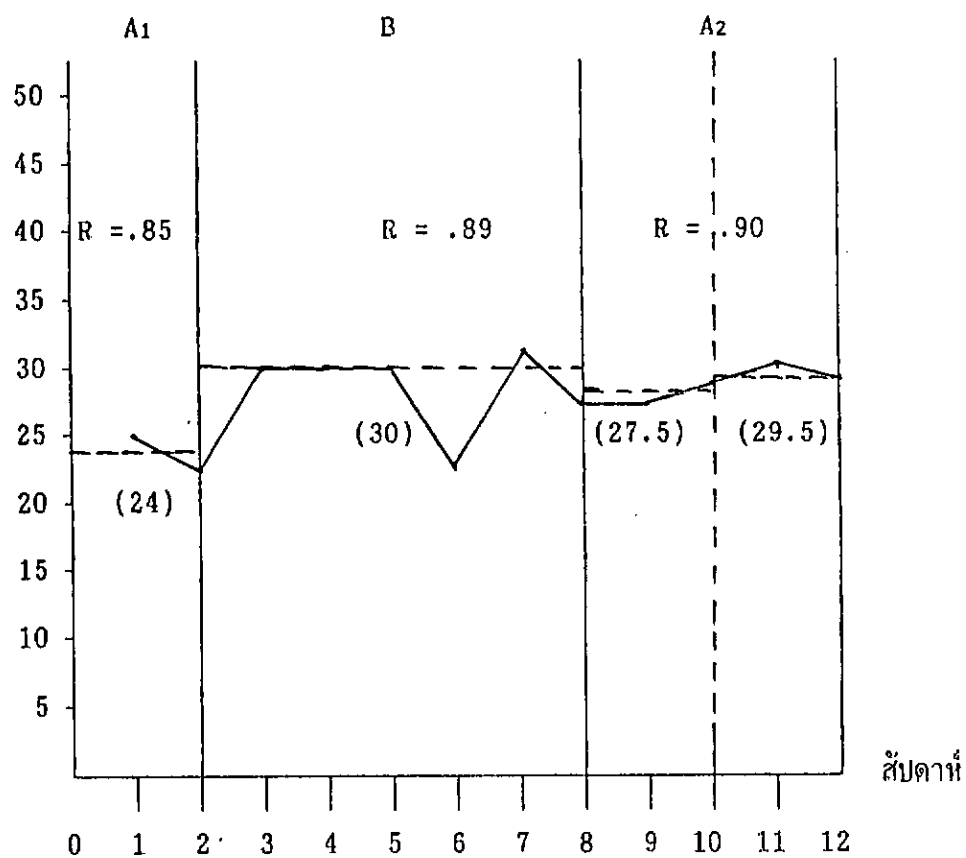
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 5 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มทดลองที่ 1
 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคตลอด 3 ระยะ

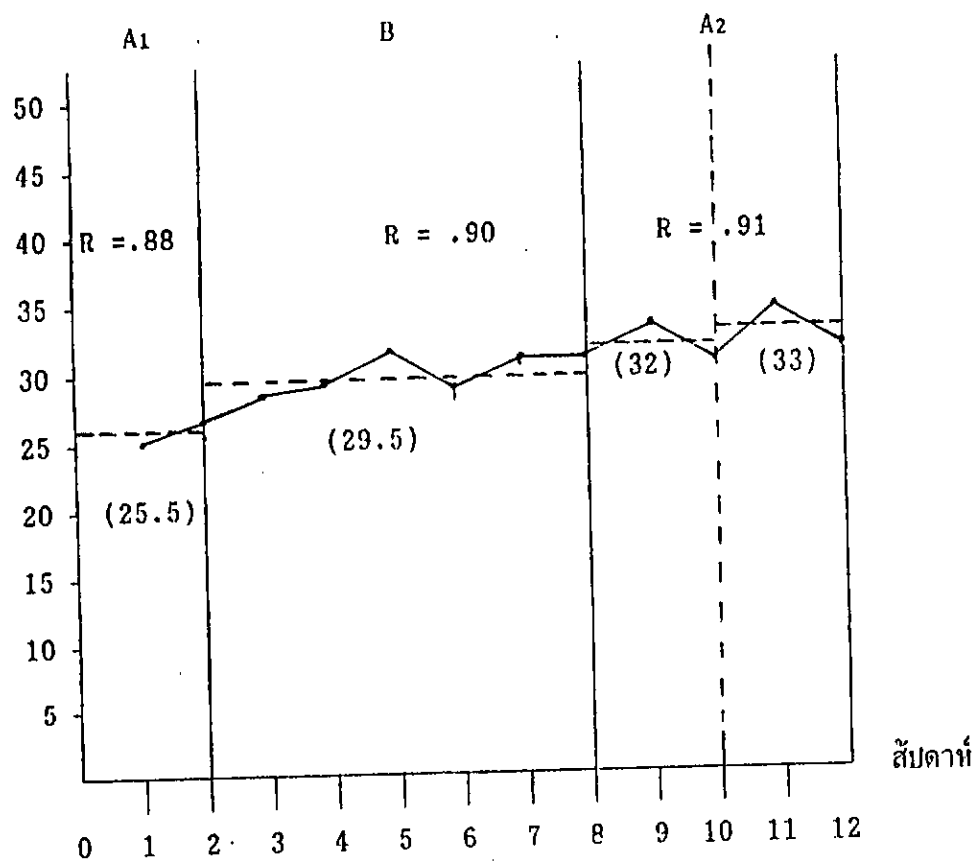
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 6 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มทดลองที่ 1
 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคตลอด 3 ระยะ

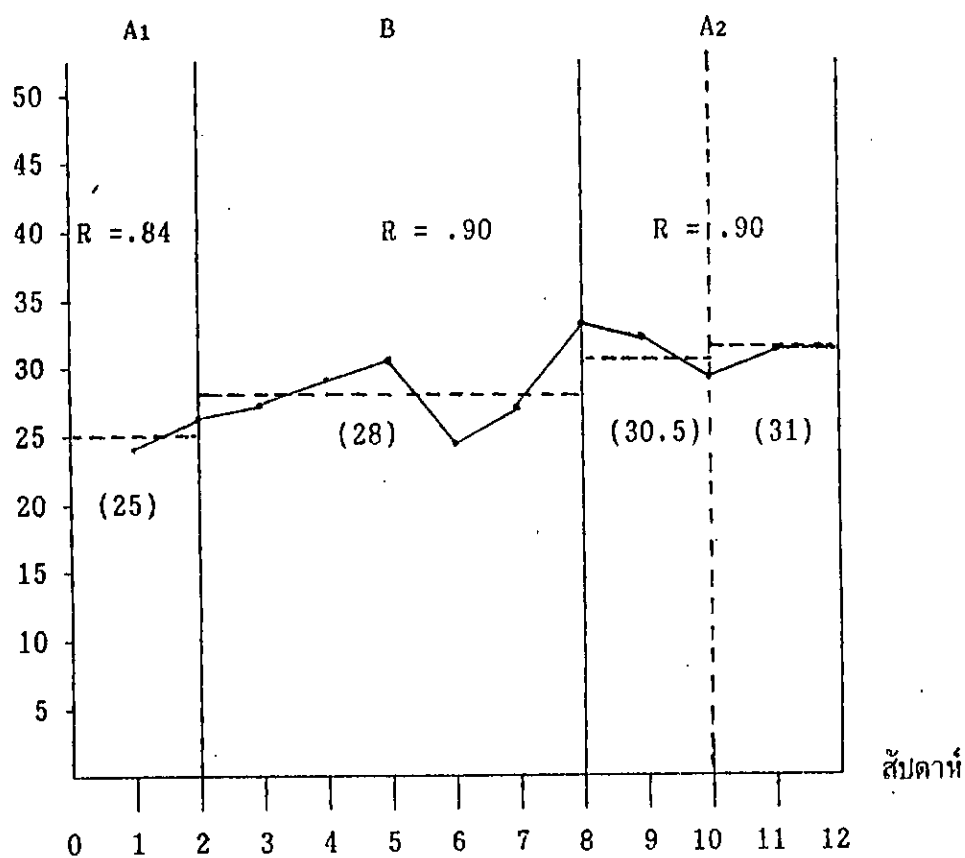
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 7 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มทดลองที่ 1
 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมทตลอด 3 ระยะ

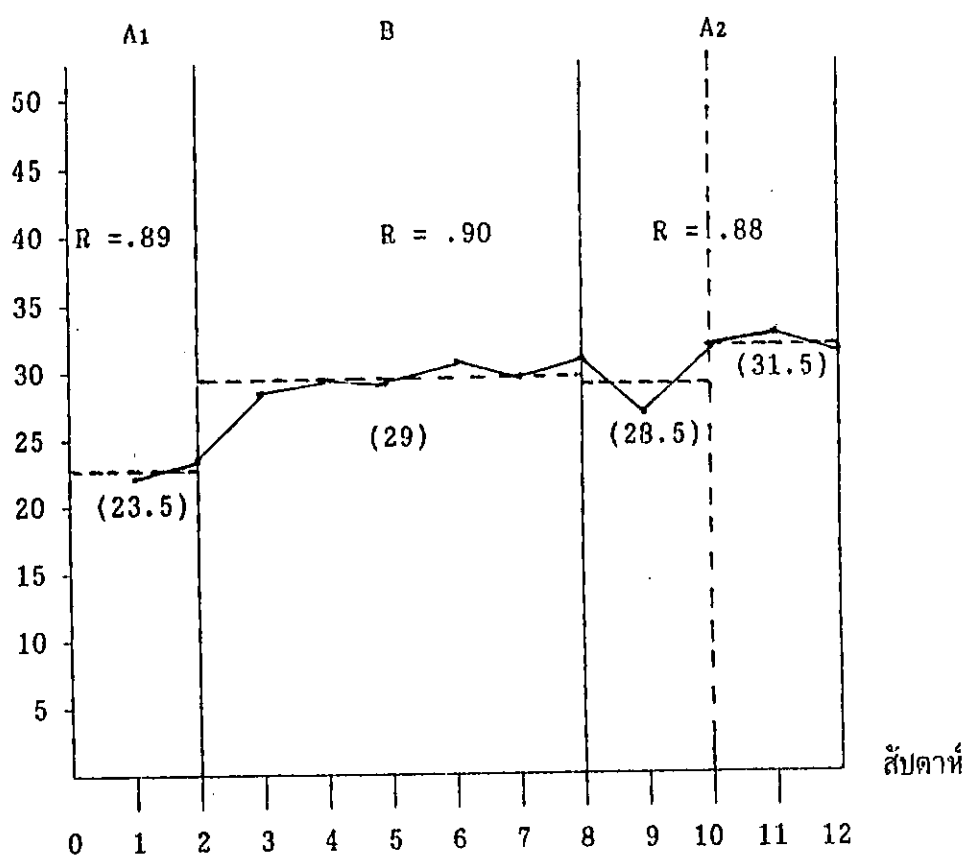
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - - ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 8 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มทดลองที่ 1
 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

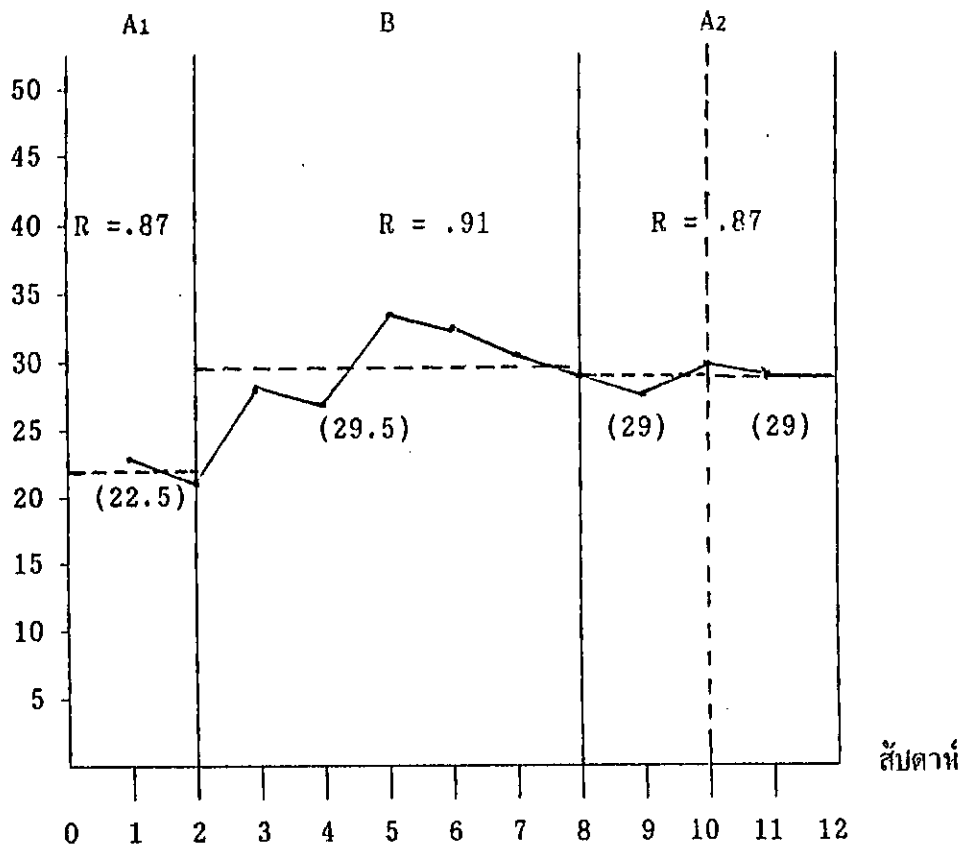
———— ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

----- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 9 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มทดลองที่ 1

ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักรีแมคดอต 3 ระยะ

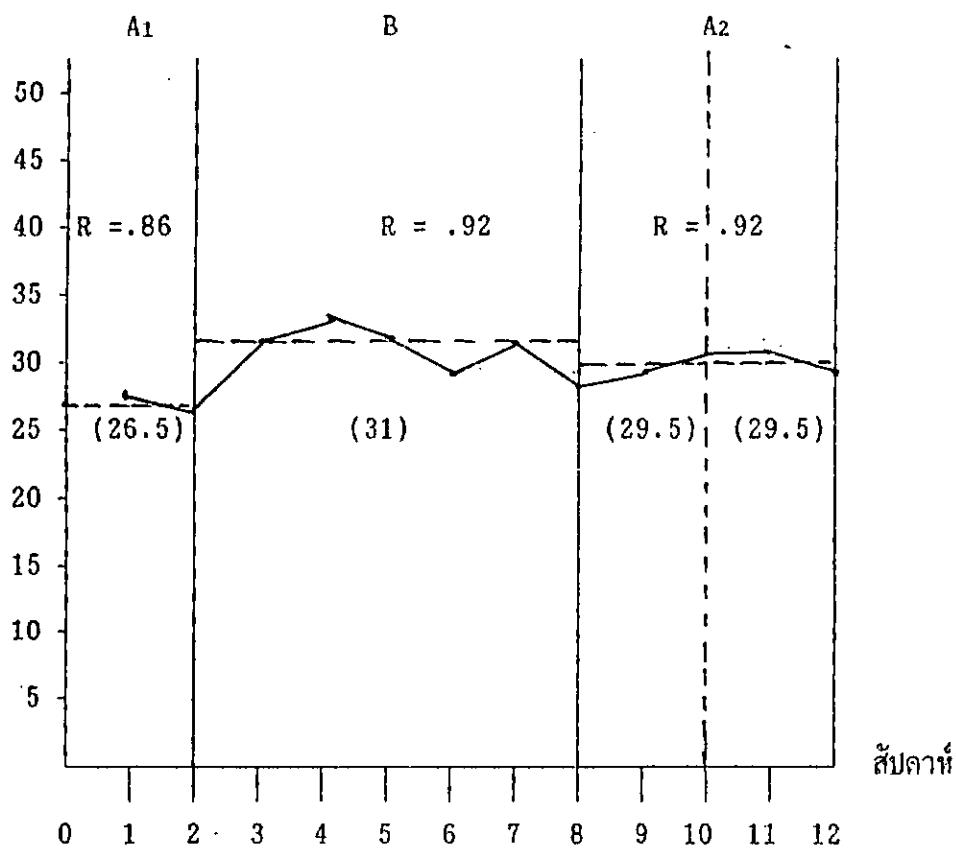
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 10 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มทดลองที่ 1
 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคตลอด 3 ระยะ

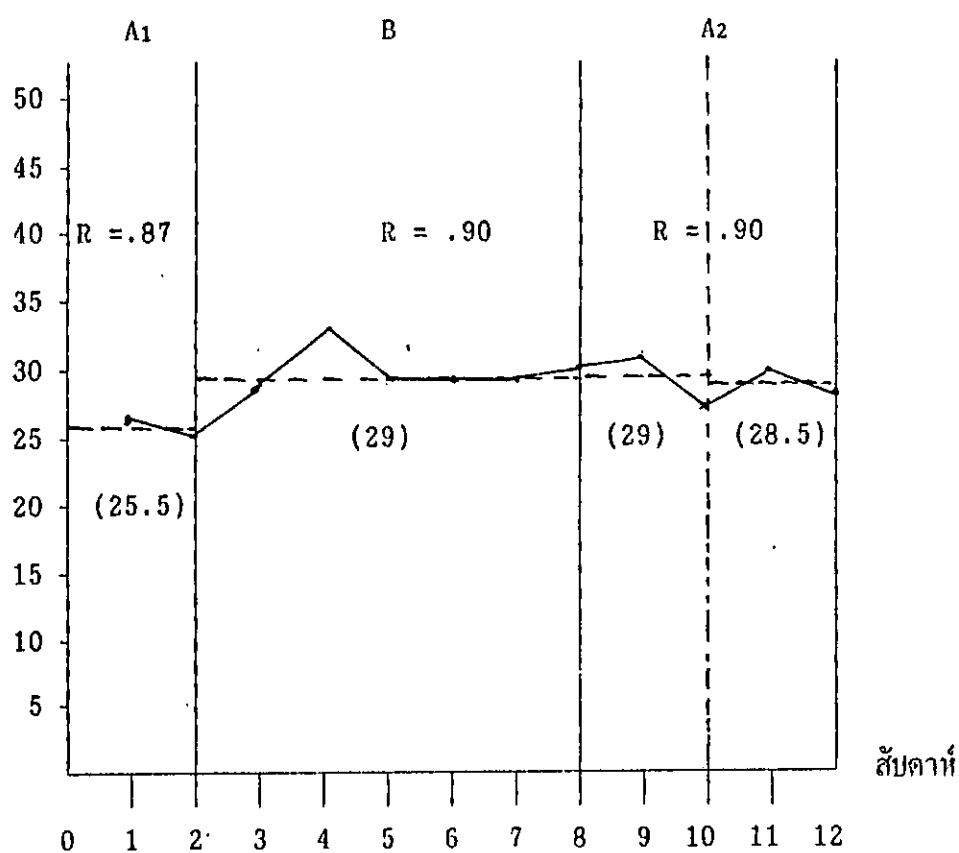
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 11 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

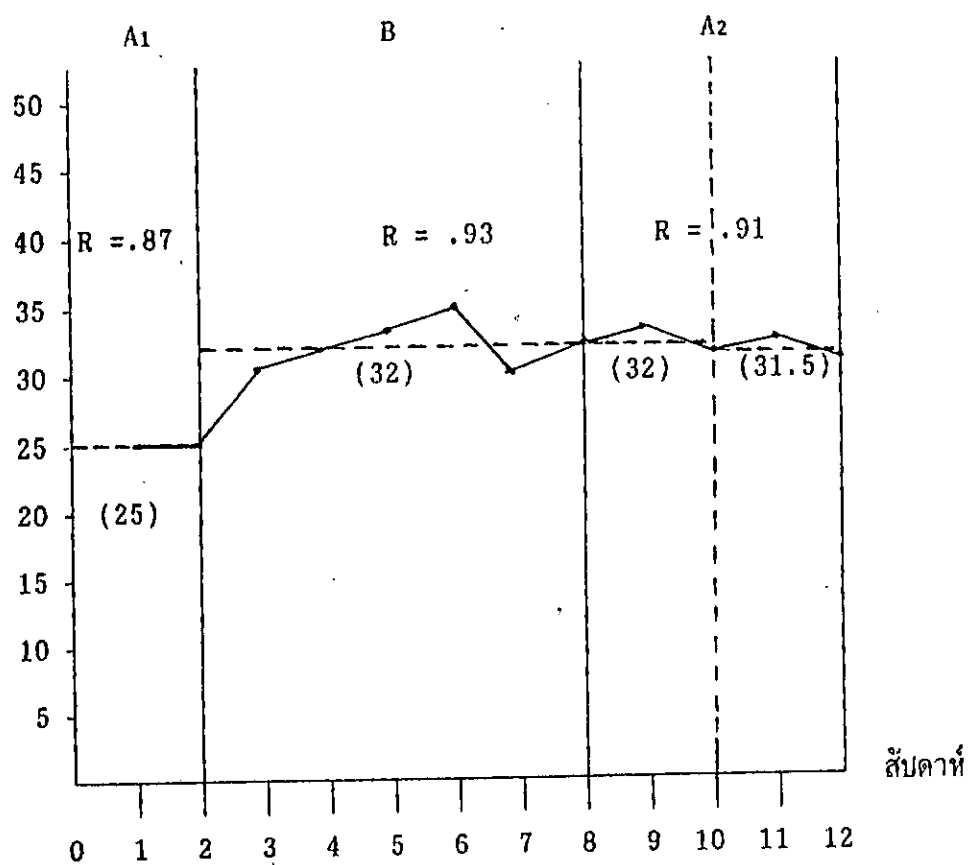

———— ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

----- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 12 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มทดลองที่ 2
ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ

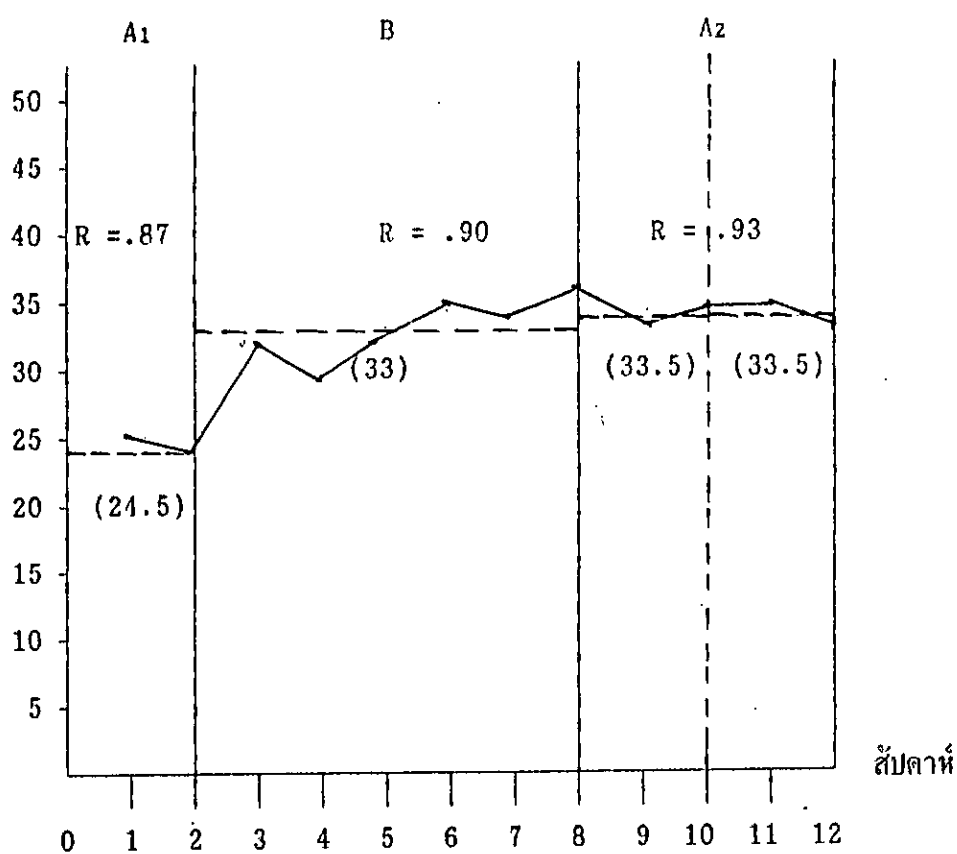
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

———— ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 13 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มทดลองที่ 2
 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ

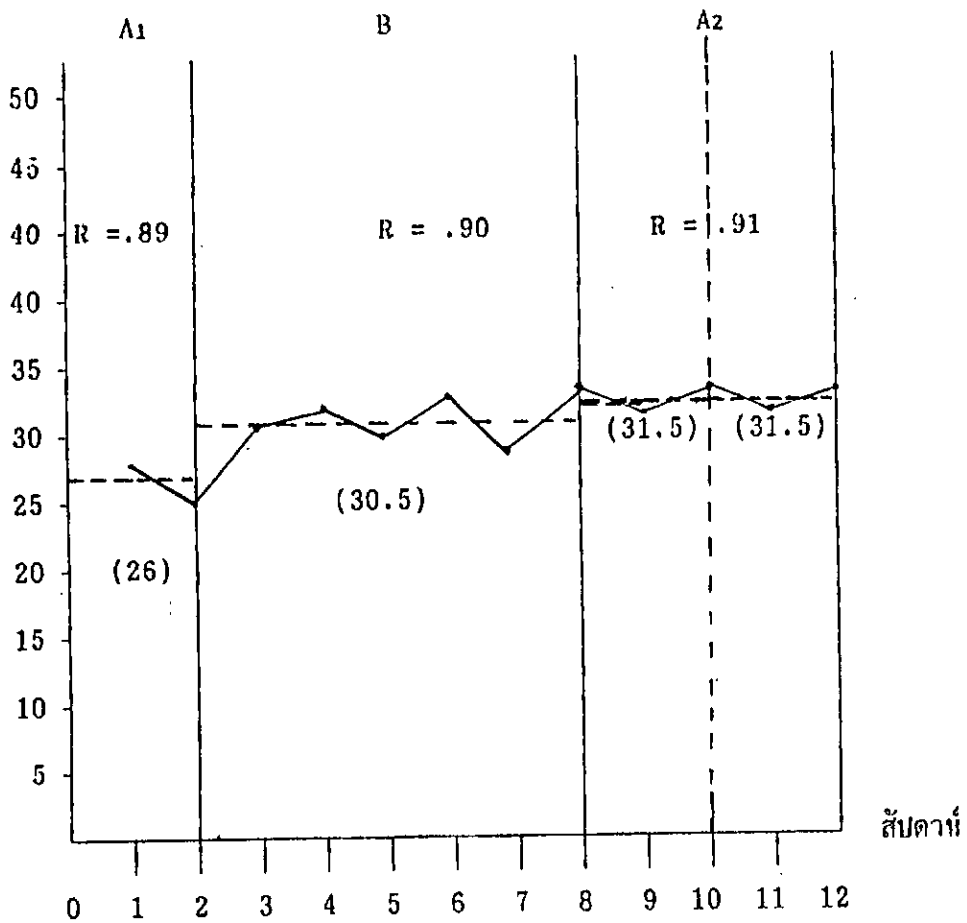
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 14 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มทดลองที่ 2
 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ตลอด 3' ระยะเวลา

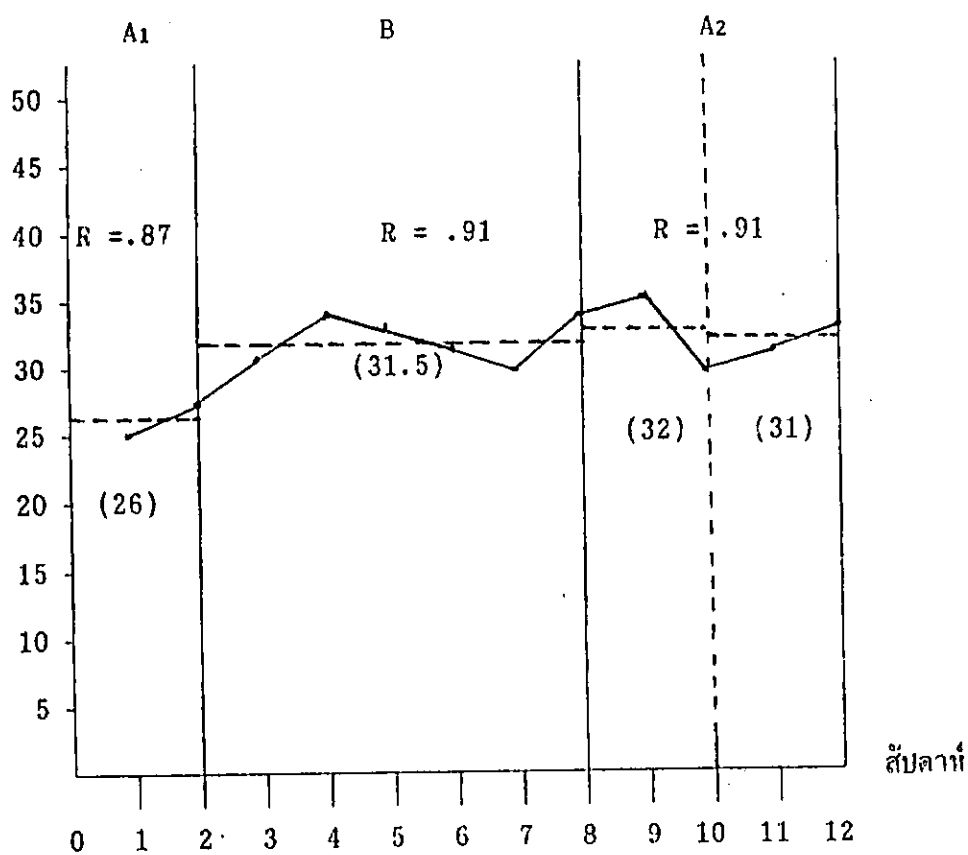
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - - ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 15 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ

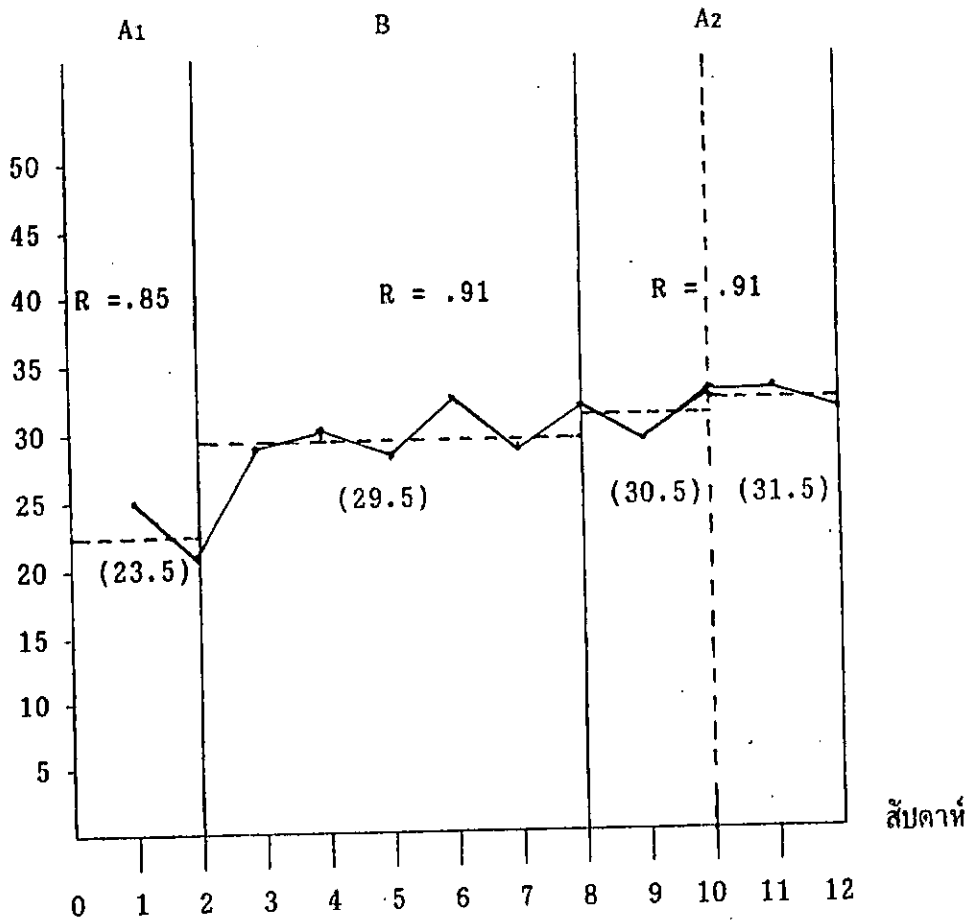
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ---- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 16 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ

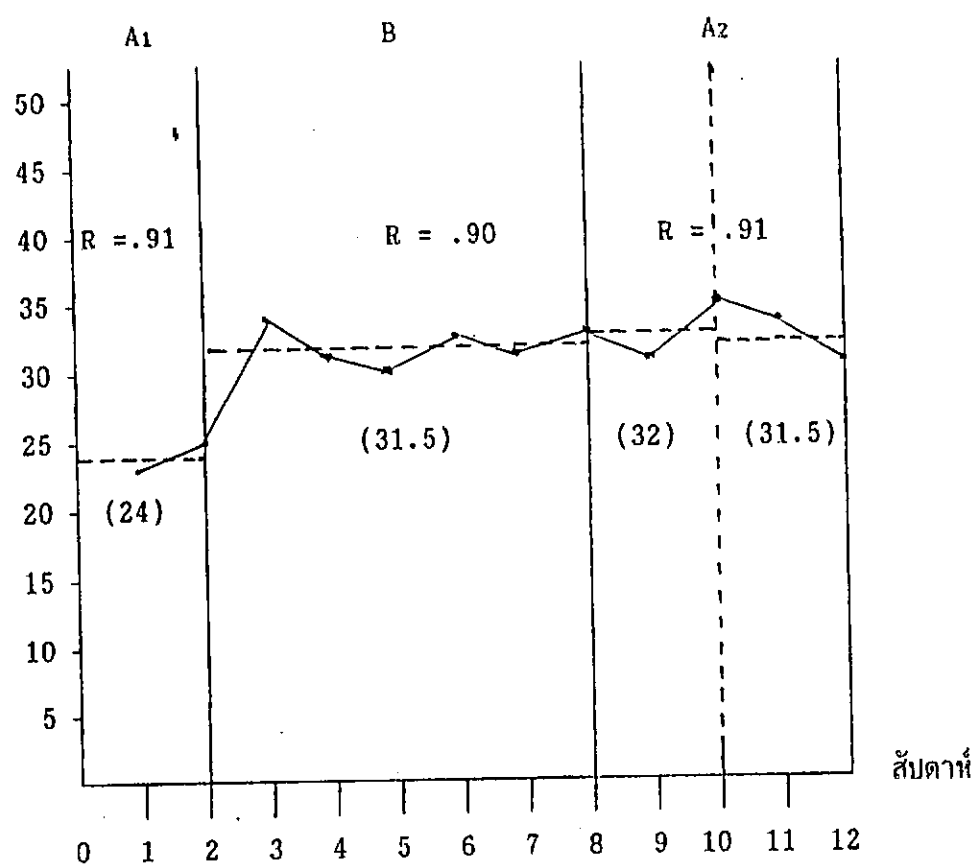
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

— ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 17 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มทดลองที่ 2
 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

———— ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

----- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 18 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคาที่ 8 ในกลุ่มทดลองที่ 2

ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ

ตาราง 4 แสดงความดีของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค ตลอด 3 ระยะ

ระยะที่	ลำดับที่	นักเรียนคนที่								มัธยฐาน
		1	2	3	4	5	6	7	8	
A1	1	21	26	27	25	25	24	23	23	24.5
	2	23	23	26	23	26	26	24	22	23.5
	มัธยฐาน	22	24.5	26.5	24	25.5	25	23.5	22.5	24.25
B	3	29	31	29	30	28	27	28	27	28.5
	4	30	31	27	30	29	29	29	26	29.0
	5	32	33	23	30	32	30	29	33	31.0
	6	29	28	27	23	29	26	30	32	28.5
	7	31	30	26	31	30	27	29	30	30.0
	8	27	34	26	27	30	33	30	29	29.5
	มัธยฐาน	29.5	31	26.5	30	29.5	28	29	29.5	29.5
A2	9	25	35	27	27	33	32	26	28	27.5
	10	27	30	28	28	31	29	31	30	29.5
	มัธยฐาน	26	32.5	27.5	27.5	32	30.5	28.5	29	28.0
	11	29	32	26	30	34	31	32	29	30.5
	12	30	31	28	29	32	31	31	29	30.5
	มัธยฐาน	29.5	31.5	27	29.5	33	31	31.5	29	30.25

ตาราง 5 แสดงความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะตลอด 3 ระยะ

ระยะที่	ลำดับที่	นักเรียนคนที่								มัชยฐาน
		1	2	3	4	5	6	7	8	
A1	1	27	26	25	25	27	25	25	23	25.0
	2	26	25	25	24	25	27	22	25	25.0
	มัชยฐาน	27.5	25.5	25	24.5	26	26	23.5	24	25.25
B	3	31	28	30	32	30	31	29	34	30.5
	4	33	33	32	29	31	33	30	31	31.5
	5	31	29	33	32	29	32	28	30	30.5
	6	29	29	35	35	32	31	33	32	32.0
	7	31	29	30	34	28	30	29	31	30.0
	8	27	30	32	36	32	33	31	32	32.0
	มัชยฐาน	31	29	32	33	30.5	31.5	29.5	31.5	31.25
A2	9	29	31	33	33	31	35	29	30	31.0
	10	30	27	31	34	32	29	32	34	31.5
	มัชยฐาน	29.5	29	32	33.5	31.5	32	30.5	32	31.75
	11	30	29	32	34	31	30	32	33	31.5
	12	29	28	31	33	32	32	31	30	31.0
	มัชยฐาน	29.5	28.5	31.5	33.5	31.5	31	31.5	31.5	31.5

ตาราง 6 แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อน
และหลังการทดลอง

ก.ที่	วินัยในห้องเรียนของนักเรียน		ผลต่างของวินัย ในห้องเรียนของ นักเรียน	อันดับ	R-	R+
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	44	52	19	8		+8
2	49	65	16	7		+7
3	53	55	2	1		+1
4	48	55	7	2		+2
5	51	64	13	5.5		+5.5
6	50	61	11	4		+4
7	47	57	10	3		+3
8	45	58	13	5.5		+5.5
รวม						+36

T = 0**

** ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

ตาราง 7 แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อน
และหลังการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ

คนที่	วินัยในห้องเรียนของนักเรียน		ผลต่างของวินัย ในห้องเรียนของ นักเรียน	อันดับ	R-	R+
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	53	59	6	1		+1
2	51	58	7	2		+2
3	50	64	14	5.5		+5.5
4	49	67	18	7		+7
5	52	63	11	3		+3
6	52	64	12	4		+4
7	47	61	14	5.5		+5.5
8	48	64	16	8		+8
รวม						+36

$$T = 0^{**}$$

** ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 8 แสดงวิธีการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนวิทย์ในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลอง
ที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1 (ผลต่างก่อนและหลังการทดลอง)	อันดับ	กลุ่มทดลองที่ 2 (ผลต่างก่อนและหลังการทดลอง)	อันดับ
1	19	16	6	2
2	16	13.5	7	3.5
3	2	1	14	11.5
4	7	3.5	18	15
5	13	9.5	11	6.5
6	11	6.5	12	8
7	10	5	14	11.5
8	13	9.5	16	13.5

$$\sum R_1 = 64.5$$

$$\sum R_2 = 71.5$$

$$U = 28.5$$

จากตาราง 3 ถ้า $U = 28.5$ เมื่อ $n_1 = 8$, $n_2 = 8$ ความน่าจะเป็นของค่า U ที่เปิดจากตารางมีค่าเท่ากับ .397 (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 283) ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ตั้งไว้ .01 แสดงว่าความมีวินัยในห้องเรียนของนักเรียนที่ควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคและนักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ มีวินัยในการเรียนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้

ภาคผนวก ข

1. โปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับใช้หลักพีแมค (ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1)
2. โปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ (ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2)
3. แบบประเมินวินัยในห้องเรียนของนักเรียน
4. แบบบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียน
5. แบบบันทึกวินัยในห้องเรียนของผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย
6. แบบสำรวจกิจกรรมที่ชอบ (ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1)
7. แบบสำรวจตัวเสริมแรง (ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2)

โปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค
(ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1)

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบจุดมุ่งหมายในการปรับพฤติกรรม เพื่อเพิ่มวินัยในห้องเรียนของนักเรียน 2. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบความหมายและความสำคัญของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนที่ควรจะมี 3. เพื่อเตรียมนักเรียนให้พร้อมที่จะใช้วิธีการควบคุมตนเอง ควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค เพื่อเพิ่มวินัยในห้องเรียน	1. ครูชี้แจงให้นักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเอง ควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคจำนวน 8 คน ทราบจุดมุ่งหมายในการปรับพฤติกรรม เพื่อเพิ่มวินัยในห้องเรียนของนักเรียน 2. ครูชี้แจงให้นักเรียนทราบความหมายและความสำคัญของวินัยในห้องเรียนที่ควรจะมี 3. ครูกล่าวถึงขั้นตอนในการดำเนินการ มีดังนี้ ขั้นที่ 1 ครูและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมที่มีวินัยในห้องเรียนของนักเรียนตลอดเวลาเรียน ขณะที่ครูสอน และขณะที่ครูมอบหมายงาน	แบบสำรวจกิจกรรมที่ชอบ

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			ให้ทำ ดังนี้ 1.1 พฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ขณะ ที่ครูสอน ได้แก่ เข้าเรียนทันเวลา เข้าเรียนสม่ำเสมอ ไม่คุยหรือเล่นกัน ไม่ลุกจากที่นั่งเดินไปเดินมา ไม่ทำงานอื่นเข้ามาทำ 1.2 พฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนของนักเรียนขณะที่ครูมอบหมายให้ทำ ได้แก่ ไม่คุยหรือเล่นกัน ไม่ทำงานอื่นเข้ามาทำ ทำงานที่ได้รับมอบหมายจนสำเร็จ ขั้นที่ 2 นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรงเป็นรายบุคคล เพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรง เมื่อ นักเรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข ขั้นที่ 3 นักเรียนสังเกตและ	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			บันทึกพฤติกรรมของตนเอง ขณะ เข้าเรียนวิชา สังคมศึกษา ชั้นที่ 4 นักเรียนประเมิน พฤติกรรมของตนเอง ภายหลังการบันทึกพฤติกรรม ของตนเอง ชั้นที่ 5 นักเรียนสังเกตและ บันทึกพฤติกรรมของตนเอง ได้ ตรงกับผู้วิจัย โดยมี สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป จะได้ รับการเสริมแรง โดยมี เกณฑ์ ดังนี้ คือ ขณะที่ครู สอนและขณะที่ครูมอบหมาย งานให้ทำ ในครั้งที่ 1 ถ้านักเรียนมี พฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง เพิ่มขึ้นจากเดิม 1 พฤติกรรม ครูให้การ เสริมแรงด้วยตัวเสริมแรง	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			อันดับ 4 และในครั้งต่อไป เพิ่มเกณฑ์สูงขึ้น ดังนี้ ถ้า พฤติกรรมเพิ่มขึ้นจากเดิม 2 พฤติกรรม 3 พฤติกรรม และ 4 พฤติกรรม นักเรียน จะได้รับตัวเสริมแรง อันดับ 3 อันดับ 2 และ อันดับ 1 ตามลำดับ ถ้านักเรียนคนใด ไม่แสดงพฤติกรรมมีวินัยเพิ่ม ขึ้นหรือไม่เกิดขึ้น นักเรียน คนนั้นก็จะได้ไม่ได้รับ การเสริมแรงสำหรับ ตัวเสริมแรงสามารถรับได้ ตามข้อตกลงในช่วงท้ายของ การทดลองในแต่ละวัน ตัวเสริมแรงนี้จะเปลี่ยนทุก สัปดาห์ 4. นับวันเวลาที่ทำการ ทดลองครั้งแรก จนถึงวัน สิ้นสุดการทดลอง	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
2 - 11	เริ่มการทดลอง	เพื่อศึกษาผลของการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักปริมาตรที่มีต่อวินัยในห้องเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1	ตั้งแต่ครั้งที่ 2 - 11 ดำเนินการทุกครั้งเป็นขั้นตอน ดังนี้ 1. ผู้วิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ตามวัน เวลาที่ได้ตกลงไว้ โดยนั่งในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนได้เป็นเสียงชัดเจน ไม่รบกวนการเรียนการสอน ไม่ให้ความสนใจนักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรม 2. ให้นักเรียนใช้การควบคุมตนเองตามที่ได้ฝึกปฏิบัติมาในครั้งที่ 1 ขณะเข้าเรียนในวิชาสังคมศึกษา 3. เมื่อหมดเวลาสังเกตแล้ว ผู้วิจัยตรวจสอบความ	1. แบบบันทึกวินัยในห้องเรียน 2. สิ่งของที่เป็นตัวเสริมแรง เช่น เกมกตฟุตบอล เป็นต้น

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			สอดคล้องของการสังเกตที่บันทึกตรงกันระหว่างผู้วิจัยและนักเรียน โดยสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องต้องมีค่าตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป ครูจึงจะให้การเสริมแรง โดยมีเกณฑ์ดังนี้ คือ ขณะที่ครูสอนและขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ ในครั้งที่ 1 ถ้านักเรียนมีพฤติกรรมใด พฤติกรรมหนึ่งเพิ่มขึ้นจากเดิม 1 พฤติกรรม ครูให้การเสริมแรงอันดับ 4 และในครั้งต่อไปเพิ่มเกณฑ์สูงขึ้น ดังนี้ ถ้าพฤติกรรมเพิ่มขึ้น 2 พฤติกรรม 3 พฤติกรรม และ 4 พฤติกรรมขึ้นไป นักเรียนจะได้รับตัวเสริมแรงอันดับ 3 อันดับ 2 และอันดับ 1 ตามลำดับ ถ้านักเรียนคนใดไม่แสดง	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
12	ปัจฉิมนิเทศ	เพื่อสรุปผลการควบคุมตนเอง ควบคู่กับการใช้หลักปรัชญาที่มี ต่อวินัยในห้องเรียนของ นักเรียน	พฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียน เพิ่มขึ้นหรือไม่เกิดขึ้น นักเรียนคนไหน จะไม่ได้รับ การเสริมแรง สำหรับ ตัวเสริมแรงสามารถรับได้ ตามข้อตกลงในช่วงท้ายของ การทดลองในแต่ละวัน 1. ครูให้นักเรียนสรุปผลที่ได้ จากการทดลองหลังจาก นั้น ครูจึงสรุปเพิ่มเติม 2. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณครู ผู้ร่วมการทดลองและผู้ช่วย ผู้วิจัย และขอบใจนักเรียน ผู้ร่วมการทดลองทุกคนที่ได้ ให้ความร่วมมืออย่างดี และ กล่าวปิดการทดลอง	

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที

โปรแกรมการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ
(ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2)

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อให้แก่เรียนทราบจุดมุ่งหมายในการปรับพฤติกรรมเพื่อเพิ่มวินัยในห้องเรียนของนักเรียน 2. เพื่อให้นักเรียนทราบความหมายและความสำคัญของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน 3. เพื่อเตรียมนักเรียนให้พร้อมที่จะใช้การควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะเพื่อเพิ่มวินัยในห้องเรียน	1. ครูชี้แจงให้นักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ จำนวน 8 คน ทราบจุดมุ่งหมายในการปรับพฤติกรรมเพื่อเพิ่มวินัยในห้องเรียนของนักเรียน 2. ครูชี้แจงให้แก่นักเรียนทราบความหมายและความสำคัญของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนที่ควรที่จะเพิ่ม 3. ครูกล่าวถึงขั้นตอนในการดำเนินการ มีดังนี้ ขั้นที่ 1 ครูและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมที่มีวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ขณะที่ครูสอนและขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ ถ้าหากนักเรียนไม่อยู่ในวินัย ครู	แบบสำรวจตัวเสริมแรง

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการในการ	อุปกรณ์
			ที่แนะแก่นักเรียนในลักษณะคำพูดหรือท่าทาง หรือ ใดๆใด อย่างหนึ่งใน 2 ช่วง คือ ขณะที่ครูสอนและ ขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ ในวิชาสังคมศึกษา มีดังนี้ 1.1 ครูชี้แนะโดยคำพูด (Verbal Prompting) ได้แก่ 1.1.1 "นักเรียนควรเข้า เรียนให้ทัน" 1.1.2 "นักเรียนควรเข้า เรียนสม่ำเสมอ" 1.1.3 "นักเรียนไม่ควร ขาดเรียนหรือเล่นกัน" 1.1.4 "นักเรียนไม่ควรลุก จากที่นั่งเดินไปเดินมา" 1.1.5 "นักเรียนไม่ควรนำ งานอื่นเข้ามาทำ" 1.1.6 "นักเรียนควร ทำงานที่ครูมอบหมายให้"	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			สำเร็จ 1.2 ครูชี้แนะโดยท่าทาง (Non-Verbal Prompting) ได้แก่ พักหน้า ยิ้ม เมื่อนักเรียนแสดงถึงความมีวินัยในห้องเรียน ขั้นที่ 2 นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรงเป็นรายบุคคล เพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรง เมื่อนักเรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข ขั้นที่ 3 นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของตนเอง ขณะเข้าเรียนวิชาสังคมศึกษา ขั้นที่ 4 นักเรียนประเมินพฤติกรรมของตนเอง ภายหลังการบันทึกพฤติกรรมของตนเอง ขั้นที่ 5 นักเรียนสังเกตและ	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			บันทึกพฤติกรรมของตนเอง ได้ตรงกับผู้วิจัย โดยมี สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป จะได้ รับการเสริมแรง โดยมี เกณฑ์ ดังนี้ คือ ขณะที่ครู สอนและขณะที่ครูมอบหมาย งานให้ทำ ในครั้งที่ 1 ถ้านักเรียนมี พฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง เพิ่มขึ้นจากเดิม 1 พฤติกรรม ผู้วิจัยจะให้การ เสริมแรงด้วยตัวเสริมแรง อันดับ 4 และในครั้งต่อไป เพิ่มเกณฑ์สูงขึ้น ดังนี้ถ้า พฤติกรรมเพิ่มขึ้น 2 พฤติกรรม 3 พฤติกรรม และ 4 พฤติกรรมขึ้นไป นักเรียนจะได้รับ ตัวเสริมแรง อันดับ 3 อันดับ 2 และอันดับ 1 ตาม	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
2-11	เริ่มการทดสอบ	เพื่อศึกษาผลของการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะที่มีต่อวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2	ลำดับ ถ้านักเรียนคนใดไม่แสดงพฤติกรรมมีวินัยเพิ่มขึ้นหรือไม่เกิดขึ้น นักเรียนคนนั้น จะไม่ได้รับการเสริมแรง สัหรับตัวเสริมแรงสามารถรับได้ตามข้อตกลงในช่วงท้ายของการทดลองในแต่ละวัน ตัวเสริมแรงนี้จะ เปลี่ยนทุกสัปดาห์ 4. นับวัน เวลา ที่จะทำการทดลองครั้งแรก จนถึงวันสิ้นสุดการทดลอง ตั้งแต่ครั้งที่ 2 - 11 ดำเนินการทุกครั้งเป็นขั้นตอน ดังนี้ 1. ผู้วิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ตาม วัน เวลา ที่ได้ตกลง	1. แบบบันทึกวินัยในห้องเรียน 2. สิ่งของที่เป็นตัวเสริมแรง เช่น ปากกา

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			ไว้ โดยนั่งในตำแหน่งที่มอง เห็นพฤติกรรมของนักเรียน ได้ยินเสียงชัดเจน ไม่ รบกวนการเรียน การสอน ไม่ให้ความสนใจนักเรียน คนเดียวคนหนึ่งเป็นพิเศษและ ไม่ให้นักเรียนเห็นแบบ บันทึกพฤติกรรม 2. ให้นักเรียนใช้การ ควบคุมตนเองตามที่ได้ฝึก ปฏิบัติมาในครั้งที่ 1 ขณะ เข้าเรียนในวิชา สังคมศึกษา 3. เมื่อหมดเวลาการ สังเกตแล้ว ผู้วิจัยตรวจสอบ ความสอดคล้องของการ สังเกตที่บันทึกตรงกัน ระหว่างผู้วิจัยและนักเรียน โดยสัมประสิทธิ์ความ สอดคล้องต้องมีค่าตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป ครูจึงจะให้	คินสอ เป็นต้น

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			การเสริมแรง โดยมีเกณฑ์ดังนี้ คือ ขณะทีครูสอนและขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ ในครั้งที่ 1 ถ้านักเรียนมีพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งเพิ่มขึ้นจากเดิม 1 พฤติกรรม ครูให้การเสริมแรงอันดับ 4 และในครั้งต่อไป เพิ่มเกณฑ์สูงขึ้น ดังนี้ ถ้าพฤติกรรมเพิ่มขึ้น 2 พฤติกรรม 3 พฤติกรรมและ 4 พฤติกรรม ขึ้นไป นักเรียนจะได้รับตัวเสริมแรงอันดับ 3 อันดับ 2 และอันดับ 1 ตามลำดับ ถ้านักเรียนคนใดไม่แสดงพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้นหรือไม่เกิดขึ้น นักเรียนคนนั้นจะไม่ได้รับการเสริมแรง สำหรับตัวเสริมแรงสามารถรับได้	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
12	ปัจฉิมนิเทศ	เพื่อสรุปผลการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะที่มีต่อวินัยในห้องเรียนของนักเรียน	ตามข้อตกลงในห่วงท้ายของการทดลองในแต่ละวัน 1. ครูให้นักเรียนสรุปผลที่ได้จากการทดลอง หลังจากนั้น ครูจึงสรุปเพิ่มเติม 2. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณครูผู้ร่วมการทดลองและผู้ช่วยผู้วิจัย และขอปณิธานนักเรียนผู้ร่วมการทดลองทุกคนที่ได้ให้ความร่วมมืออย่างดี และกล่าวปิดการทดลอง	

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที

แบบประเมินวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

ผู้ประเมิน.....

ครูผู้สอนวิชาสังคมศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/.....

คำอธิบาย วินัยในห้องเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่จะควบคุมตนเองให้อยู่ในกฎระเบียบของห้องเรียน เพื่อให้เกิดความเรียบร้อยในห้องเรียน ไม่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน การสอนในวิชาสังคมศึกษา วินัยในห้องเรียนจำแนกได้ ดังนี้

1. วินัยในห้องเรียนขณะที่ครูสอน ได้แก่
 - 1.1 เข้าเรียนทันเวลา
 - 1.2 เข้าเรียนสม่ำเสมอ
 - 1.3 ไม่คุยหรือเล่นกัน
 - 1.4 ไม่ลุกจากที่นั่ง เดินไปเดินมา
 - 1.5 ไม่ทำงานอื่นเข้ามาทำ
2. วินัยในห้องเรียน ขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ
 - 2.1 ไม่คุยกันหรือเล่นกัน
 - 2.2 ไม่ลุกจากที่นั่ง เดินไปเดินมา
 - 2.3 ไม่ทำงานอื่นขึ้นมาทำ
 - 2.4 ทำงานที่ได้รับมอบหมายจนสำเร็จ

แบบประเมินนี้เป็นแบบประเมินวินัยในห้องเรียนของนักเรียนที่เกิดขึ้นจริง และให้คะแนน โดยมีเกณฑ์ ดังนี้

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / เพื่อระบุพฤติกรรมในห้องเรียนของนักเรียนแต่ละคนใน
ช่องที่มีพฤติกรรมแต่ละด้านดังกล่าว โดยแบ่งน้ำหนักพฤติกรรมดังนี้

- 5 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมมากที่สุด
- 4 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมมาก
- 3 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมปานกลาง
- 2 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมน้อย
- 1 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมน้อยที่สุด

ขอให้ครูสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในห้องเรียนที่ท่านสอน โดยข้อ 1.3 - 1.5
และ 2.1 - 2.3 สังเกตพฤติกรรมตรงกันข้ามกับพฤติกรรมดังกล่าว ส่วนข้อ 1.1 - 1.2
และข้อ 2.4 สังเกตตามที่ระบุไว้ ดังนี้

นักเรียน คนที่	ชื่อ สกุล	พฤติกรรม	ความถี่ของพฤติกรรม ที่เกิดขึ้น				
			5	4	3	2	1
		1. พฤติกรรมในท้องเรียนขณะที่ครูสอน 1.1 เข้าเรียนไม่ทันเวลา 1.2 เข้าเรียนไม่สม่ำเสมอ 1.3 ขูยกันหรือเล่นกัน 1.4 ลุกจากที่นั่ง เดินไปเดินมา 1.5 นํางานอื่นเข้ามาทำ 2. พฤติกรรมในห้องเรียน ขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ 2.1 ขูยกันหรือเล่นกัน 2.2 ลุกจากที่นั่ง เดินไปเดินมา 2.3 นํางานอื่นเข้ามาทำ 2.4 ไม่ทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ					
รวม							

แบบบันทึกพฤติกรรมวินัยในห้องเรียน สำหรับนักเรียน

ครั้งที่ วันที่ เดือน พ.ศ.

ชื่อ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงตรงกับช่วง

ของเวลาที่เกิดพฤติกรรมตามความเป็นจริง โดยขีดทุกครั้งที่เกิดพฤติกรรม

ก. พฤติกรรมวินัยในห้องเรียนขณะครูสอน (11.00 - 11.30)

พฤติกรรมวินัยในห้องเรียน ขณะที่ครูสอน	จำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น			รวม
	11.00-11.10	11.10-11.20	11.20-11.30	
1. เข้าเรียนทันเวลา				
2. เข้าเรียนสม่ำเสมอ				
3. ไม่คุยกันหรือเล่นกัน				
4. ไม่ลุกจากที่นั่งเดินไปเดินมา				
5. ไม่ทำงานอื่นขึ้นมาทำ				

ข. พฤติกรรมวินัยในห้องเรียนขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ (11.30-11.50)

พฤติกรรมวินัยในห้องเรียน ขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ	จำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น		รวม
	11.30-11.40	11.40-11.50	
1. ไม่คุยกันหรือเล่นกัน 2. ไม่ลุกจากที่นั่งเดินไปเดินมา 3. ไม่นำงานอื่นเข้ามาทำ 4. ทำงานที่ได้รับมอบหมายจน สำเร็จ			

แบบบันทึกวินัยในห้องเรียนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ครั้งที่..... ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/.....
 วิชา..... สถานที่สังเกต.....
 ผู้สังเกต..... วัน เวลา ที่สังเกต.....

วินัยในห้องเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่จะควบคุมตนเองให้อยู่ใน
 กฎระเบียบของห้องเรียน เพื่อให้เกิดความเรียบร้อยในห้องเรียน ไม่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน
 การสอนในวิชาสังคมศึกษา วินัยในห้องเรียนจำแนกได้ ดังนี้

1. วินัยในห้องเรียนขณะที่ครูสอน ได้แก่
 - 1.1 เข้าเรียนทันเวลา
 - 1.2 เข้าเรียนสม่ำเสมอ
 - 1.3 ไม่คุยกันหรือเล่นกัน
 - 1.4 ไม่ลุกจากที่นั่ง เดินไปเดินมา
 - 1.5 ไม่นำงานอื่นเข้ามาทำ
2. วินัยในห้องเรียนขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ
 - 2.1 ไม่คุยกันหรือเล่นกัน
 - 2.2 ไม่ลุกจากที่นั่ง เดินไปเดินมา
 - 2.3 ไม่นำงานอื่นเข้ามาทำ
 - 2.4 ทำงานที่ได้รับมอบหมายจนสำเร็จ

คำอธิบาย การสังเกตจะแบ่งเวลาออกเป็น 2 ช่วง บันทึกพฤติกรรมขณะที่ครูสอน 30 นาที
 และขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ 20 นาที ในแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที
 มีเกณฑ์การบันทึก ดังนี้

- 1 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียน
- 0 หมายถึง นักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียน

นักเรียน คนที่	ช่วงเวลา	วินัยในห้องเรียนของนักเรียนขณะที่ครูสอน					รวม
		เข้าเรียน ทันเวลา	เข้าเรียน สม่ำเสมอ	ไม่คุยกัน หรือเล่นกัน	ไม่ลุกจาก ที่นั่งเดินไป เดินมา	ไม่ทำงานอื่น ขึ้นมาทำ	
1	11.00-11.10						
	11.10-11.20						
	11.20-11.30						
2	11.00-11.10						
	11.10-11.20						
	11.20-11.30						
3	11.00-11.10						
	11.10-11.20						
	11.20-11.30						

นักเรียน คนที่	ช่วงเวลา	วินัยในห้องเรียนของนักเรียนแต่ละที่ครูสอน					รวม
		เข้าเรียน ทันเวลา	เข้าเรียน สม่ำเสมอ	ไม่คุยกัน หรือเล่นกัน	ไม่ลุกจาก ที่นั่งเดินไป เดินมา	ไม่ทำงานอื่น ขึ้นมาทำ	
4	11.00-11.10						
	11.10-11.20						
	11.20-11.30						
5	11.00-11.10						
	11.10-11.20						
	11.20-11.30						
6	11.00-11.10						
	11.10-11.20						
	11.20-11.30						

นักเรียน คนที่	ช่วงเวลา	วินัยในห้องเรียนของนักเรียนขณะที่ครูสอน					รวม
		เข้าเรียน ทันเวลา	เข้าเรียน สม่ำเสมอ	ไม่คุยกัน หรือเล่นกัน	ไม่ลุกจาก ที่นั่งเดินไป เดินมา	ไม่ทำงานอื่น ขึ้นมาทำ	
7	11.00-11.10						
	11.10-11.20						
	11.20-11.30						
8	11.00-11.10						
	11.10-11.20						
	11.20-11.30						

นักเรียน คนที่	ช่วงเวลา	วินัยในห้องเรียนของนักเรียน ขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ				รวม
		ไม่คุยกัน หรือ เล่นกัน	ไม่ลุกจาก ที่นั่ง เดินไป เดินมา	ไม่ทำงานอื่น ขึ้นมาทำ	ทำงานที่ได้รับ มอบหมายจนสำเร็จ	
1	11.30-11.40					
	11.40-11.50					
2	11.30-11.40					
	11.40-11.50					
3	11.30-11.40					
	11.40-11.50					
4	11.30-11.40					
	11.40-11.50					

นักเรียน คนที่	ช่วงเวลา	วินัยในห้องเรียนของนักเรียน ขณะที่ถูกมอบหมายงานให้ทำ				รวม
		ไม่คุยกัน หรือเล่นกัน	ไม่ลุกจาก ที่นั่งเดินไป เดินมา	ไม่ทำงานอื่น ขึ้นมาทำ	ทำงานที่ได้รับ มอบหมายจนสำเร็จ	
5	11.30-11.40					
	11.40-11.50					
6	11.30-11.40					
	11.40-11.50					
7	11.30-11.40					
	11.40-11.50					
8	11.30-11.40					
	11.40-11.50					

แบบสำรวจกิจกรรมที่ชอบ

(ให้กับกลุ่มทดลองที่ 1)

ชื่อ - สกุล..... ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

คำชี้แจง

จงเรียงลำดับกิจกรรมที่นักเรียนชอบมากที่สุด ไปหากิจกรรมที่นักเรียนชอบน้อยที่สุด
5 อันดับ โดยให้หมายเลข 1 เป็นกิจกรรมที่นักเรียนชอบมากที่สุด

- ไตมิโน
- เกมกด
- เกมต่อภาพ
- เกมต่อบันได
- เกมเศรษฐีใหญ่
- หมากรูก
- เล่นบิงปอง
- ฟุตบอล
- อ่านหนังสือการ์ตูน
- อื่น ๆ ระบุ.....

หมายเหตุ ผู้วิจัยสำรวจกิจกรรมที่ชอบทุกสัปดาห์

แบบสำรวจตัวเสริมแรง

(ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2)

ชื่อ - สกุล..... ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/.....
 วันที่..... เดือน..... พ.ศ.....

คำชี้แจง

จงเรียงลำดับสิ่งที่นักเรียนต้องการมากที่สุดไปหาสิ่งที่นักเรียนต้องการน้อยที่สุด 5 อันดับ โดยให้หมายเลข 1 เป็นสิ่งที่นักเรียนต้องการมากที่สุด

- สมุดปกแข็ง
- สมุดปกอ่อน
- หนังสือการ์ตูน
- ดินสอ
- ยางลบดินสอ
- ยางลบหมึก
- ปากกาลูกกลิ้งสีน้ำเงิน
- ปากกาลูกกลิ้งสีแดง
- ไม้บรรทัด
- ขนเมคค์
- ชุดกี
- นมกล่อง UHT
- ขนมเยิยงไอ้
- อาหารกลางวัน 1 มื้อ
- อื่น ๆ ระบุ.....

หมายเหตุ ผู้วิจัยสำรวจตัวเสริมแรงทุกสัปดาห์

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล นางอินทรา มั่นธรรม
 เกิดวันที่ 21 กรกฎาคม 2497
 สถานที่เกิด 283 ถนนารายณ์มหาราช ตำบลทะเลชุบศร อำเภอเมือง
 จังหวัดลพบุรี
 สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านพักครูสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา หันตรา
 อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 13000
 สถานที่ทำงาน โรงเรียนบางปะหัน ตำบลบ้านลี อำเภอบางปะหัน
 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 13200 โทรศัพท์ (035) 381342, 381630

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2515 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี
 พ.ศ.2516 ประกาศนียบัตรประโยคครูประถมศึกษา วิทยาลัยครูเทพสตรี อำเภอเมือง
 จังหวัดลพบุรี
 พ.ศ.2518 ประกาศนียบัตรวิชาการชั้นสูง (วิชาเอกสังคมศึกษา) วิทยาลัยครูเทพสตรี
 อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี
 พ.ศ.2524 ครุศาสตรบัณฑิต (วิชาเอกสังคมศึกษา) วิทยาลัยครูเทพสตรี
 อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี
 พ.ศ.2537 การศึกษามหาบัณฑิต (วิชาจิตวิทยาการศึกษา) มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร

การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค
และการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะที่มีต่อวินัยในห้องเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางปะหัน
อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

บทคัดย่อ
ของ
อินทิรา มั่นธรรม

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา

ตุลาคม 2537

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคและการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะที่มีต่อวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางปะหัน อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2537) ที่มีต่อวินัยในห้องเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคและกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะ แบบแผนการทดลองของการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือ แบบบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks test) และการทดสอบของแมน-วิทนี (The Mann-Whitney U Test)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ใช้การควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค และนักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเองควบคู่กับการชี้แนะมีวินัยในห้องเรียนไม่แตกต่างกัน

A COMPARISON OF THE EFFECT OF SELF-CONTROL IN COMBINATION WITH
PREMACK'S PRINCIPLE AND SELF-CONTROL IN COMBINATION WITH
PROMPTING ON CLASSROOM DISCIPLINARY BEHAVIOR OF
MATHAYOM SUKSA II STUDENTS OF BANG PAHAN
SCHOOL IN AMPHOE BANG PAHAN, CHANGWAT
PHRA NAKORN SI AYUTTHAYA

AN ABSTRACT
BY
INDIRA MUNTUM

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University

October 1994

The Purpose of this experimental research was to compare the effect of self-control in combination with premack's principle and self-control in combination with prompting on classroom disciplinary behavior of Mathayom Suksa II students at Bang Pahan school in Amphoe Bang Pahan, Changwat Phra Nakorn Si Ayutthaya in the academic year 1994. The subjects of sixteen students were randomly selected from students whose classroom disciplinary behaviors were lower than the percentile rank of 25. Then the subjects were randomly divided into an experimental group I and an experimental group II, each group was consisted of eight students. The ABA reversal design was a research design. The observational record was used for data recording. The data were analyzed by the Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test and The Mann-Whitney U Test.

The results were as follows :

1. The classroom disciplinary behaviors of the students of the experimental group I were significantly increased after be exposed to the self-control in combination with premack's principle at .01 level.

2. The classroom disciplinary bahaviors of the students of the experimental group II were significantly increased after being given the self-control in combination with prompting at .01 level.

3. There was no significantly difference in disciplinary behaviors between the students who were exposed to the self-control in combination with premack's principle and the students who were given the self-control in combination with prompting.